ALINA NOUR

O CORABIE PRINTRE NORI

EDITURA JUNIMEA • 1982

O CORABIE PRINTRE NORI

ALINA NOUR

EDITURA JUNIMEA © 1982

Coperta și ilustrațiile : ALINA NOUR

CAPITOLUL UNU

DESPRE ISTORIA VIITORULUI, GENERALUL RADIERĂ, ŞI SOŢIA SA PENIŢA, CÎT ŞI DESPRE MOTIVUL CELUI DE-AL OPTULEA RĂZBOI PROPOZIŢIONAL

Cînd un strănut teribil o făcu să tresară de spaimă

Patatina nu se plictisea deloc, deşi călătorea singură, singurică în compartiment. Privind pe fereastră, îşi imagina tot felul de întîmplări năstruşnice în legătură cu locurile, fiinţele şi lucrurile ce i se perindau prin faţa ochilor. Cît despre ea însăşi, ei bine, aflaţi că îşi închipuia că e o prea frumoasă prinţesă, de-abia scăpată din mîinile Zmeoaicei Geometria. de către un Făt-Frumos numit Vacanţă. Şi se făcea că voinicul o suise..., nu pe un cal înaripat, ci într-un tren fermecat, pe care el însuşi îl conducea. (Astfel se explica, fireşte, faptul că acesta nu se afla acolo în compartiment, lîngă dînsa şi la dispoziţia ei. spre a-i îndeplini toate dorinţele, aşa cum îi şade bine unui Făt-Frumos...) Numai şi numai de dragul ei, adică, acest Făt-Frumos numit Vacanţă se făcuse... mecanic de locomotivă, conducînd în aşa fel trenul încît acesta parcă zbura, iute ca gîndul, abia atingînd pămîntul. Dar poate că trenul nici nu avea locomotivă, ci era tras de şapte cai năzdrăvani, înaripaţi, pe care doar voinicul ştia a-i struni? Oricum, era clar că Zmeoaica Geometria nu avea o notă prea mare la educaţia fizică, deoarece nu reuşise să ţină pasul cu trenul în care călătorea fetiţa, rămînînd undeva, hăt-departe. în urmă, să plîngă de ciudă, în gara vreunui oraş. Dar asta nu însemna că gata, s-a lăsat păgubaşă. Fiindcă, iată, trimisese după Patatina doi slujitori temuţi de-ai săi : un... oval deghizat în nor şi o sferă deghizată în soare — slujitori care se ţineau scai de tren; ori de cîte ori fetiţa ridica ochii spre cer, îi vedea.

„Oh, oftă Patatina — precis că Ovalul-Nor şi Sfera-Soare au primit poruncă de la Zmeoaica Geometria să mă prindă şi să

mă oblige să aflu rezolvarea la cine știe ce problemă încurcată cu pătrate și romburi... Ba nu — își continuă fetița gîndul — în cazul acesta ar fi trebuit să trimită după mine un Romb-Soare și un Nor-Pătrat !“

Tocmai își spunea toate acestea în gînd, cînd un strănut teribil o făcu să tresară de spaimă.

— Mă iertați, domniță, dar taman m-am înecat cu un delicios biscuit. Nu serviți și dumneavoastră ?

CEL CE SE SCUZA ASTFEL PĂREA UN CAL LA FEL CA TOȚI CAII. Cu singura deosebire că era... de culoare VERDE !!!

Dumnealui ședea alături de fetiță, pe banchetă, picior peste picior, înfășurat într-un șal violent-violet. Cît despre delicioșii biscuiți cu care se înecase, aflați că îi mînca doi-cîte-doi, DUPĂ CE PUNEA CÎTE O MARGARETĂ ÎNTRE EI. Hai să spunem că și aceasta este o gustare obișnuită (pentru un cal, firește !). Cu mica diferență, însă, că margaretele nu erau dintre cele de cîmp, ci chiar florile tapetului de pe pereții din camera Patatinei. (Vreau să spun, deci, că Patatina AVUSESE pe pereți, în camera ei, un tapet cu margarete !)

Însuși Calul Verde o informă pe fetiță asupra acestei chestiuni. Iar cînd ea își mai veni în fire și îi ceru socoteală „ciudatului cal colorat precum crocodilul“, dumnealui răspunse, fără pic de rușine, și încă avînd gura plină :

— Sînt Calul tău Verde de pe Perete. M-am îmbolnăvit de supărare cînd am văzut că ai plecat singură în vacanță, la bunici. Firește, aceasta nu-i prima dată cînd te duci fără mine. Dar este pentru prima oară cînd m-am îmbolnăvit din pricina supărării de a rămîne singur, fără tine. Prin urmare, m-am îmbolnăvit de dorul tău ; deoarece chiar singur — singurel eu n-am rămas ! Ia închipuiește-ți : toată ziua mă plimb prin camera ta și discut cu aceiași tipi, aceleași și aceleași chestii pe care le discut de ani și ani de zile, în fiecare vacanță !

— TIPI ? — făcu Patatina ochii mari. Dar e de mirare cum de-ar putea intra cineva în camera mea, în timp ce eu lipsesc. Ha ! Ha ! — auzi-colo, TIPI !!!

— Ascultă, fetițo, degeaba te oțărăști ! În primul rînd, ar fi de mirare să poată ieși cineva din camera ta, că încui ușa, atunci cînd pleci !

— Nu-i tot aia ?

— Ne ! Păi cum ? Nu prea cred că sînt mulţi cei ce vor să intre, dar de ieşit, phii ! claie peste grămadă s-ar buluci, să mai ia aer curat !

„E un aiurit !" — gîndi Patatina, privind pe furiş spre semnalul de alarmă.

— Şi zici că sînt mulţi „tipi" cu care conversezi tu acolo ? îl întrebă ea politicos, pentru a nu întrerupe dialogul.

— Mulţi ? — făcu el — Da, mulţi sînt ei, dar eu nu discut decît cu persoanele distinse.

— Aha ! zise fetiţa, prefăcîndu-se că înţelege. Vrei să spui că nu...

— Că nu vorbesc decît cu Generalul Radieră, cu Musçoiul Filozof, cu Baronul de Tam-Nisam şi cu Matinata !!!

— Nu-i cunosc !

— Pe nici unul ?

— Pe !

— Vai de mine ! Cum vorbeşti, ce vorbeşti şi despre cine vorbeşti ?! Parc-ai fi făcut simultan cursuri de „Scurto-Vorbire" şi „Repede-Uitare !" — spuse Calul-Verde, înghiţind în acelaşi timp doi biscuiţi cu o margaretă-tapet între ei.

— Am făcut, sigur, nu-ţi aminteşti ? — nu se lăsă mai prejos Patatina. Am studiat tot acolo unde tu ai învăţat cum se poate face dintr-o dată : „Aiurea-Vorbirea" şi „Rapid-Înfulecarea"!!!

— În primul rînd — (o corectă plin de demnitate Calul-Verde) eu nu ÎNFULEC, ci mă TRATEZ ! Ţi-am mai spus : m-am îmbolnăvit de supărare fiindcă ai plecat fără mine. Şi bolnav fiind de supărare, medicul mi-a prescris să mănînc de trei ori pe zi (de fiecare dată pînă nu mai pot) — biscuiţi proaspeţi, garnisiţi cu flori de tapet... Să fiu sincer, mie nici nu mi-ar fi trecut prin cap să fac o cură de margarete-tapet. Cîteodată doctorii ăştia dau nişte reţete delicioase, zău aşa.

Spunînd aceasta, Calul-Verde scoase o reţetă cu un scris indescifrabil, pe care o flutură pe sub nasul Patatinei .

— Cum mă întorc acasă, cum pun pe pereţi un tapet în formă de scaieţi ! — îl ameninţă ea.

— Ţţţţ ! Nu cred că ăsta-i chiar primul lucru ce trebuie făcut — păru Calul-Verde a nu pricepe aluzia. Întîi şi în-

tii, trebuie să faci neapărat cunoştinţă cu „tipii“ pe care zici că nu-i cunoşti — şi abia pe urmă mai vezi tu de altele. Aşa că abia ÎN AL DOILEA RÎND o să pui scaieţi pe pereţi, de exemplu, dacă asta îţi face ţie plăcere : să pedepseşti un prieten devotat, ca mine.

— Ca să discut cu tine despre „tipii“ din camera mea, care nu mă cunosc şi pe care nu-i cunosc, dar care rămîn sechestraţi la mine în cameră, fără să poată ieşi, deşi nici n-au dorit să intre, ei bine, ca să discut despre asta cu tine, ar fi trebuit, ţi-am mai spus, să fi studiat şi eu Aiurea-Vorbirea !

— Te cunosc !

— Cine ?

— „Tipii“ — spuse posac Calul Verde, dînd dovadă că poate să utilizeze şi el cunoştinţele de scurto-vorbire cînd are chef.

— De cînd ?

— Dintotdeauna !

— Cum ?

— Aşa !

— Zău ?

— Da !

— ?

— !

Meciul de scurto-vorbire terminîndu-se cu 0-0 (zero la zero). cei doi „concurenţi“ hotărîră să treacă la vorbirea obişnuită.

— Generalul Radieră, începu Calul Verde (întinzîndu-şi americăneşte picioarele pe bancheta din faţă şi aprinzîndu-şi o havană) — acest „tip“ mi-e foarte bun prieten. Are o garsonieră în penarul tău, unde locuieşte cu nevastă-sa, Peniţa.

Calul Verde trase adînc în piept două fumuri de ţigară, zvîrli fumul pe nări şi continuă, pe un ton sec, de parc-ar fi fost grozav de plictisit să-şi piardă timpul dînd relaţii despre preaînalţii săi prieteni, deşi, se vedea cît colo că ar fi fost în stare să-şi înfigă pene în piele din cap pînă-n picioare, numai ca să aibă în ce se umfla de mîndrie :

— Acest General-Radieră — reîncepu deci Calul Verde...

— Radieră-bine-bine, radieră ştiu că este, eu o ţin doar în penar, dar, mă rog, de cînd e general ?

— Draga mea, Radieră a fost, este şi va fi General, şi asta se subînţelege sau se supraînţelege, depinde cum vrei s-o iei, deşi în general o iei cu doi lei...

— Oho ! asta era deci ! rîse Patatina — e general fiindcă eu ÎN GENERAL îl cumpăr pe acest Radieră cu doi lei ?

— Eu n-am spus asta — răspunse Calul Verde — dar te iert pentru această aiurea-vorbíre, fiindcă n-ai înţeles ideea, deoarece n-am spus-o încă !

— Şi care-i Ideea ? — fu curioasă fetiţa.

— IDEEA este că : se înţelege din definiţia noţiunii de radieră de ce unele radiere pot fi „General".

— Aplică „scurto-vorbirea" şi explică-mi rogu-te „ce şi cum", că mor de curiozitate ! zise Patatina.

— „Curiozitatea" este o boală foarte uşoară, ca şi guturaiul. Nu se moare din atît, fii sigură. Eu am zăcut de vreo trei ori bolnav de aşa ceva. E foarte plăcut...

— Dar după ce ai cunoscut că eşti bolnav tocmai de „curiozitate" ?

— Cum după ce ? După simptome !! —și zicînd aceasta, Calul Verde scoase din uriașul geamantan care se afla deasupra sa, în plasă („cînd naiba l-o fi pus acolo ?“ își spuse în sinea ei Patatina), un cărțoi de două ori mai mare decît geamantanul („cum oare a încăput acolo ?“ — se întrebă iarăși fetița — „s-ar părea că mai degrabă ar încăpea geamantanul în hîrțoagă !“). După ce răsfoi o vreme prin cărțoi, umplînd compartimentul cu praful ce ieșea din filele acestuia (dar vă avertizez că nu era „praf“ pur și simplu, ci praf de copt, iar din dreptul paginii 13 a ieșit chiar praf de strănutat) — Calul Verde se opri la pagina 7435 83925637546783926354823455763548762544378263543245678 și jumătate și citi următoarele :

— Simptomele bolii numite „curiozitate“ : «bolnavul de curiozitate întreabă tot timpul „ce și cum“ și umblă peste tot cu gura căscată».

Apoi Calul Verde mai răscoli o vreme prin carte, să zic cam cinci minute. Fiindcă după... Dar să vă explic mai clar „ce și cum“ s-a întîmplat : căută, deci, cam cinci minute pagina cu tratamentul pentru boala curiozității. După cinci minute, Patatina fu aceea care trebui să înceapă să-l caute pe musafirul său prin hîrțoagă, în care acesta se rătăcise (v-am mai spus : era atît de mare !). Imensele pagini zdrențuite ale tomului de medicină păreau niște valuri răutăcioase ale unei „mări de știință medicală“ în care bietul cal se înecase.

— Hei ? Unde ești ? — strigă Patatina, răscolind prin filele cărții, după noul său prieten.

— Pe aci pe undeva — se auzi o voce înăbușită — zvîrle-mi te rog colacul de salvare ! E pe copertă ! Patatina se uită pe copertă. „Istoria Medicinei“ scria acolo cu litere atît de mari încît, de exemplu, „O“-ul din cuvîntul „Istoria“ avea dimensiunile unui colac de salvare. Fetița observă că poate fi desprins cu ușurință. „Într-o carte mare, nu strică să fie și-o literă colac de salvare !“ — se surprinse ea fredonînd. Zvîrli colacul de salvare între acele file ale cărții dinspre care se auzea vocea deznădăjduită a Calului Verde. De cum apăru cu ajutorul colacului de salvare la suprafață, acesta deschise calm hîrțoaga la pagina numărul 645389234

56789243567289453678926354278934526 și un sfert și citi, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic :

— Tratamentul contra curiozității : trei pilule roz de „Indiferență" luate cu puțin sirop de „Nesimțire". Asta-i ! zise apoi Calul Verde, trîntind nervos „O"-ul-colac de salvare în hîrțoagă, apoi hîrțoaga în valiză, după care zvîrli valiza pe geam, geamul după valiză și în cele din urmă perdele după geam.

— Nu-i frumos ceea ce faci — îi spuse Patatina, pe un ton de dojană.

— În rîndul zero, sînt supărat — răspunse Calul Verde — și apoi, în primul rînd, eu NU FAC, ci DES-FAC, iar în rîndul trei, nu-i frumos ce-ți place ție, ci-i frumos ce-mi place mie. În rîndul patru, nu-i bine să cari bagaje după tine, fiindcă te îmbolnăvești de îngrijorare. Iar în rîndul al cincilea — geamuri și perdele am și acasă, iar eu tocmai de aia am plecat în concediu, ca să fiu undeva unde să nu mă simt ca acasă !

— Și în al doilea rînd ? — îl iscodi batjocoritoare Patatina.

— În al doilea rînd, nu mai sînt bilete — zise bosumflat Calul Verde.

— Atunci, dați-mi vă rog un loc în picioare — intră fetița în joc.

— Nici locuri în picioare nu mai avem — răspunse el. Dar nu disperați, mi se pare că mai am două — trei locuri în mîini !

— Gata cu aiurea-vorbirea — se rugă Patatina. Acum vorbește-mi serios despre Generalul Radieră... După cîte am înțeles, Radieră este General prin definiție. De ce ?

— Păi... care-i definiția Radierei ? Nu este ea o ființă eroică, eroică prin faptul că se duce ÎN GENERAL pe cîmpul de luptă spre a lichida inamicii ?

— ?!

— Cîmpul de luptă este adică orice caiet, fie el de teme, fie de desen, iar inamicii sînt greșelile care trebuie „șterse".

— Dar ce eroism mai e și ăsta, să ștergi greșelile ?

— Fii atentă ! — începu să-i explice Calul Verde. Să zicem că tu ai scris „cîine" în loc de „pîine". Generalul Radieră pleacă la luptă, el are misiunea de a șterge pe „c" din cuvîntul „cîine" pentru ca tu să poți scrie în locul lui un „p", spre a ieși „pîine"...

— Şi ?...

— Aici e aici ! „Cîinele“ vrea să fie „cîine“, nu să fie transformat în „pîine“ !

— Da de ce ?

— Dar pune-te în locul lui ! Ţie ce ţi-ar place mai mult : să muşti pe alţii (ca un cîine) sau să muşte alţii din tine (dacă ai fi pîine) ?

Patatina nu răspunse ; tăcea, gîndindu-se.

— Ei, hai spune, tu ce ai alege ?

— N-aş alege nici una, nici alta — zise ea în sfîrşit.

— Ei da, ţie îţi convine, că mai ai şi alte posibilităţi. Dar un biet cuvinţel, care nu are decît două posibilităţi, fireşte că trebuie să o aleagă pe cea mai bună. El vrea să fie „cîine“ şi nu „pîine“ !

— Dar mi se pare că mai poate fi şi „mîine“ — observă fetiţa.

— Da, dar vezi tu, „mîine“ este mereu „mîine“, şi nu-i niciodată „azi“, pe cînd „cîine“ şi „pîine“ sînt mereu „azi“ şi au posibilitatea să fie mereu şi mîine !

— ?!

— „Cîine“ şi „Pîine“ pot să fie şi „azi“ şi „mîine“ pe cînd „mîine“ e mereu „mîine“ şi „azi“ niciodată.

— Tot nu pricep !

— Pe scurt ! răcni înfuriat Calul Verde — „pîine“ şi „cîine“ pot să fie „mîine“, dar „mîine“ nu poate să fie niciodată „pîine“ sau „cîine“ !!!

— Dar asta nu înseamnă ceea ce ai vrut să spui prima dată !

— Cînd spui ceva de două ori, trebuie să spui două lucruri diferite, fiindcă timpul se pierde, dar nu se găseşte niciodată, timpul se cheltuieşte, dar nu poate fi depus niciodată la C.E.C. ! Calul Verde se dădu de cîteva ori cu capul de peretele compartimentului, ca să-i mai treacă nervii, şi începu din nou :

— Asta-i : cînd Generalul Radieră se duce să-l şteargă pe acel „c“, el nu luptă cu un „c“, nici cu un cuvînt, ci cu un cîine, da, cu un cîine, care vrea să-l muşte de fundul pantalonilor. De aceea este el un erou ! Sau să zicem că trebuie să şteargă

din cine știe ce pricină cuvîntul „ceapă". Ei bine, acest cuvînt miroase de te trăznește și ți se umplu ochii cu lacrimi cînd îl ștergi ! Nu-i și ăsta eroism ?

— Dar cînd trebuie să se lupte cu niște cuvinte ca „prăjitură" sau „friptură" ?

— AAA ! Dar asta-i altă mîncare, hi ! hi ! hi ! — astea sînt înfulecate, firește. N-ai observat ce ușor se șterg asemenea cuvinte ?

— Dar ce eroism e ăsta, să înfuleci prăjituri sau fripturi ?

— Dar grozav de neștiutoare mai ești, fetiță ! Tu vorbești, care faci mofturi la masă ? Păi spune tu, ți-ar conveni să mănînci orice, nu importă în ce cantitate ? Mai ieri, ca să dau numai un exemplu, l-ai trimis pe bietul Radieră să se lupte cu două greșeli din problema ta de matematică. Îți amintești ?

Patatina roși și lăsă ochii în jos.

— Ai rezolvat-o greșit — continuă Calul Verde — și ai obținut ca rezultat trei tone de roșii și două de castraveți. Pe urmă ți-a dat Petrică telefon și ți-a spus rezultatul corect. Generalul Radieră a fost trimis urgent pe cîmpul de luptă, unde a

înfulecat, fără să crîcnească, cele trei tone de roşii. Mai greu a mers cu castraveţii, care nu-i plac deloc... dar au fost înghiţiţi şi ăia, parcă ce a avut încotro ? Şi zici că ăsta nu-i eroism ? Tu vorbeşti aşa, tu care faci mofturi şi nici o farfurie de griş cu lapte nu înghiţi ?

Patatina nu găsi altceva mai bun de spus decît :

— Dar oare nu mănîncă prea mult Generalul Radieră ?

— Da, mănîncă, mănîncă, răspunse Calul Verde, n-ai observat că s-a îngrăşat în ultimul timp ? Se face din ce în ce mai voinic. De aia primeşte cîte o decoraţie „Erou al înfulecării" după fiecare gram în plus !

— „Se tot îngraşă, deci ?" — îşi spuse Patatina gînditoare. Abia acum înţelegea ea de ce radiera ei nu se termină niciodată, nu se subţie cu alte radiere ci, dimpotrivă, se face şi mai voluminoasă.

— E o radieră deosebită — oftă ea plină de recunoştinţă.

— De n-ar fi... n-ar mai fi deloc, recunoscu şi Calul Verde.

Radierele ne-eroice mor pe cîmpul de luptă. Ele nu corespund definiției Radierei — deoarece nu se duc ÎN GENERAL pe cîmpul de luptă, ci numai PUȚIN ! după care se subțiază și dispar. Astea-s așa-zisele Radiere Nițel-radiere de duzină, le poți cumpăra cu kilogramul de la librărie... Însă viteaz ca Radieră al tău, mai rar... Hi ! Hi ! Hi ! — pufni calul în rîs, mi-amintesc numai de isprăvile lui din timpul celui de-al OPTULEA RĂZBOI PROPOZIȚIONAL !!!

Calul Verde se așeză mai comod pe locul său și începu :

— Știi, un război propozițional începe de obicei de la un dezacord gramatical. Uite, de pildă, cum a început cel de-al optulea război : Generalul Radieră a constatat existența unui dez-

acord într-o propoziţie şi a venit să repare greşeala. Numai că, vezi tu, cu o propoziţie ai mai mult de furcă decît cu un cuvînt...

— Unde spui că a avut loc acest război ?

— Unde ! În caietul tău de compunere. Ai scris la un moment dat următoarea frază : „Domnul pedagog intră în sala de mese şi spune : „FIECARE ELEV SĂ SE AŞEZE LA MASĂ CÎTE PATRU !“ Generalul Radieră a dat buzna în respectiva sală de mese şi ce crezi că a văzut ? Toţi elevii stăteau în picioare şi nu se puteau aşeza. Pasă-mi-te, fiecare se chinuia... să se aşeze la masă cîte patru şi nu reuşea !

— Şi ce s-a întîmplat ?

— Ei, na ! Dar eu doar de asta am fugit de-acasă ! În fiecare vacanţă, după ce plecai, eu rămîneam şi ascultam ca prostul de zece-douăzeci de ori poveştile Generalului despre al optulea război propoziţional, sau despre „operaţiunea castraveţi“. Nu zău, m-am săturat, n-am fugit de acolo ca să vorbesc tot despre asta !

— Deci nu-mi mai spui nimic despre Generalul Radieră şi nici despre ceilalţi „tipi“ — făcu Patatina dezamăgită.

— Ce să-ţi mai spun ? — încercă să o împace Calul Verde. Uite, Matinata este numele ceştii mele de cafea. Eu îmi beau cafeaua dimineaţa — „le matin“ se spune în franceză la dimineaţă, nu ? Ei, de aci şi numele pe care i l-am dat : Matinata !

— Şi ea ce-ţi povesteşte ?

— Îmi spune despre „Istoria Viitorului". În fiecare dimineață, după ce-mi beau cafeaua cu lapte mi se pare că desluşesc pe pereţii ei cîteva versuri despre ce va fi în viitor.

— O istorie... a viitorului şi încă în versuri ! — spuse Patatina visătoare — dar ce interesant trebuie să fie ! Nu-mi spui şi mie cîte ceva despre cele aflate de la Matinata cu privire la viitor ?

— Ce vrei să-ţi spun anume ? Datorită ei, ştiu ce va fi peste şase, şapte, opt, zece mii de ani... ce te-ar interesa mai mult ?

— Ce se va întîmpla de-acum peste şapte mii de ani ? — fu curioasă să afle Patatina.

Calul Verde făcu o reverenţă şi recită următoarele :

Peste şapte mii de ani
Domnul conte Marmeladă
Se-ntîmplă din pat să cadă
Şi sub pat găsi trei bani !

După un minut de tăcere, Calul Verde adăugă :

— Tot atunci a păţit-o şi cîntăreţul ăla !

— Ce vrei să spui, şi despre cine ? întrebă fetiţa.

— Vreau să spun despre ăla... stai să-ţi recit cum a fost :

Cîntărețul Șansonetă
Pedalînd pe bicicletă
Încălțat cu un șoșon
Fu luat de un ciclon !

— Și zici că astea s-au întîmplat peste șapte mii de ani ? NU te cred !

— Și de ce nu mă crezi, mă rog ?

— Cum să cred că se poate scrie o istorie despre ce s-a întîmplat în viitor ? De unde să fiu eu sigură că așa se va fi întîmplat, aievea, peste șapte mii de ani ?

— Dar într-o istorie cu referire la trecut, cum poți fi sigură că s-au întîmplat aievea toate ?

— Păi, de pildă, mă duc într-un Muzeu al Trecutului...

— Ei, bine, făcu triumfător Calul Verde — atunci n-ai decît să te duci și într-un Muzeu al Viitorului.

— N-am întîlnit niciodată așa ceva în viața mea — spuse Patatina.

— Ei, ai răbdare, sînt sigur că o să-ți iasă curînd unul în cale, după cum sînt sigur că o să te întîlnești și cu Muscoiul Filozof, cu Baronul de Tam-Nisam... Am impresia, că, urmîndu-mi exemplul, au șters-o și ei, ca și mine, din camera ta.

— Dar ai spus că e încuiată...

— Tu n-ai studiat Știința petelor de cerneală ? Ea te învață cum poți folosi petele de cerneală în cele mai diferite scopuri :

la evadat, la călătorit și așa mai departe. Cu ajutorul acestei științe, eu însumi am evadat din camera ta și am venit SĂ TE ÎNTREB...

Calul Verde tăcu și își scoase din buzunar doi biscuiți cu o margaretă între ei, pe care începu să-i molfăie.

— Ce să mă întrebi ? — fu nerăbdătoare să afle Patatina.

Calul Verde își șterse pe furiș o lacrimă și zise :

— Și, mă rog, pe mine de ce nu m-ai luat cu tine în vacanță ? Asta vreau să știu !!! De ce ?!...

CAPITOLUL DOI

ÎN CARE O FANFARĂ ADĂPOSTIȚĂ ÎN SONERIA DE LA UȘA UNUI VIS CÎNTA UN VALS ASURZITOR...

„Eu sînt Calul tău Verde de pe perete!“

Patatina tăcea.

— Hai, spune odată, de ce nu m-ai luat ? N-ai avut chef, sau m-ai uitat ? — insistă Calul Verde.

— Nici una, nici alta ! — spuse fetița. Motivul este că habar n-am avut pînă acum că exiști. Acum te văd pentru prima dată !

— De văzut, poate că în adevăr nu m-ai văzut niciodată, totuși cum de n-ai știut că exist ? Doar eu sînt cel ce te face să visezi cu ochii deschiși !

Patatina se uita la Calul Verde, fără să-i poată răspunde, fiind prea uimită de cele auzite.

— Hai, spune ! Tu ai visat, știu prea bine, de nenumărate ori cu ochii deschiși, nu ? Este — hi ! hi ! hi ! — pasiunea ta, nu-i așa ?

— N-am avut de unde să știu că DATORITĂ ȚIE visez cu ochii deschiși ! făcu bosumflată Patatina. Și apoi, zise ea — peste un minut de tăcere — de unde știu eu că nu mă minți ? Cine ești tu, de fapt și ce legătură poți avea cu visele mele !?

— Eu ? — spuse el plin de mîndrie — eu ? Păi nu ți-am spus o dată ? Eu sînt Calul Tău Verde De Pe Perete. Al tău și NUMAI AL TĂU ! Înțelegi ?

— „Calul Meu Verde De Pe Perete, Personal“ — cum ar veni ? întrebă fetița cu uimire. Zău că n-am știut pînă acum că am și așa ceva ! Un Cal Verde ; și încă unul, Personal !

— For-mi-da-bil ! For-mi-da-bil ! exclamă acesta, la rîndul lui, părînd a fi de două ori mai uluit decît Patatina. Cum adică,

habar n-ai avut pînă acum, CĂ AI ŞI TU LA FEL CA TOŢI OAMENII CARE VISEAZĂ CU OCHII DESCHIŞI UN CAL VERDE PE PERETE ?! PERSONAL ?

Patatina dădu din cap în semn că „nu".

Calul Verde mai ronţăi doi biscuiţi şi-o margaretă, clătinîndu-şi capul de la stînga la dreapta de cîteva ori, apoi o întrebă pe un ton grav :

— La şcoală mai chiuleşti cumva ? Dar să-mi spui sincer !

— Mai chiulesc ! recunoscu Patatina, roşind.

— Aha ! — Păi atunci e clar, clar ! se lumină dintr-o dată Calul Verde. Desigur, continuă el, ai lipsit la acea lecţie de zoologie, care urmează după lecţiile despre caii albi, negri şi maro ! Vezi — conchise el triumfător — ai lipsit tocmai de la lecţia despre caii verzi ! De n-ai fi chiulit, şi sincer să-ţi spun, acesta este un obicei foarte urît, o abatere gravă de la disciplină, cum ar spune profesoara ta de zoologie, ai fi învăţat atunci că fiecare om are cîte un cal verde pe perete, personal, a cărui meserie şi, totodată, datorie este de a-l face pe stăpînul său să viseze cu ochii deschişi !

— A ! Păi cam aşa ceva ştiam şi eu, dar nu de la şcoală ! Adică mi-a povestit bunicuţa că se spune despre cineva care visează cu ochii deschişi, că visează la cai verzi pe pereţi. Ştii, o simplă zicală, care nu explică ce legătură există între caii verzi şi visatul cu ochii deschişi. De fapt, nici n-am bănuit că ar exista vreo legătură în acest sens...

— Ba să ştii, de acum înainte, că există o legătură şi încă una foarte importantă. Fiecare Cal Verde are metoda sa de a-l face pe stăpînul său să viseze cu ochii deschişi. Eu, de exemplu, îţi torn în ochi trei picături de vis cu ochii deschişi...

— Picături de vis ?

— Da, da ! tocmai de aceea mă şi cheamă PICĂVIS !

— Dragă Picăvis ! — izbucni Patatina, dar eu niciodată n-am simţit cînd mi-ai pus aceste picăturele... ţi-aş fi mulţumit ! ...să fi ştiut !

— Eh ! Asta-i drept ! — făcu mîndru Calul Verde — le-am pus întotdeauna încet-încetişor, aşa, ca să nu prinzi tu de veste !

— Dar atunci, zîmbi fetiţa, atunci se vede treaba că eşti un cal foarte... foarte... DISCRET !

După ce pronunţă ultimul cuvînt, Patatina se grăbi să-l caute în dicţionarul pe care-l ţinea în braţe, spre a se convinge că nu l-a folosit greşit.

— Mde ! „Discret"... „discret"... dar văd că ştii ceva cuvinte interesante... Foarte frumos pentru vîrsta ta... — spuse Picăvis cîntărind-o curios din ochi. Nu cumva faci şi tu colecţie de fîstîcitori ? Ştii, asta-i pasiunea mea !

Observînd că Patatina îl priveşte într-un mod care-i dădea a înţelege că ea habar n-are ce-s alea FÎSTÎCITORI — Picăvis găsi de cuviinţă să-i explice :

— Ştii, „Fîstîcitorile" sînt nişte cuvinte ciudate, rare, neobişnuite, care cresc colo şi colo, în dicţionar, printre cuvintele obişnuite — la fel cum ar creşte lalelele negre, printre cele galbene, ori trandafirii roşii printre cei mov, cu pătrăţele şiglaben („şiglabenul" pomenit de Calul Verde era probabil numele-fîstîcitoare a unei culori necunoscute de noi) ori un trifoi cu şase foi, printre cei cu trei foi...

— Dar de ce poartă numele de fîstîcitori ?

— Pentru că asemenea cuvinte te fîstîcesc, ce, nu-i clar ? De pildă, pe-o fetiţă de vîrsta ta ar trebui s-o fîstîcească cuvîntul „discret". Şi mai există multe cuvinte obişnuite pentru oamenii mari, care însă le fîstîcesc pe fetiţele de vîrsta ta (şi pe băieţei, desigur, adăugă el, după cîteva secunde de gîndire). Dar există şi adevăratele fîstîcitori, cuvintele care reuşesc să-i fîstîcească pînă şi pe oamenii mari !

Cum Patatina dădea din cap în semn că a înţeles, calul se interesă :

— Şi ai colecţionat multe fîstîcitori ?

— Oh, da, destule ! zise ea. Ascultă numai : „IN-DIS-CU-TA-BIL", „DRAS-TIC"...

— „Drastic", „drastic", o întrerupse Picăvis — nu găseşti că acesta e cuvîntul care se asortează cu mine ? Fiindcă drastic rimează cu „fistic", deci trebuie să însemne un soi de îngheţată,

de culoare verde, ca fisticul, pentru că se termină tot cu „tic“, iar eu sînt verde, deci...

— Ceea ce spui, pare logic... sau logică, fu de părere fetița — care roși după ce rosti aceasta, și-și vîrî nasul în dicționar, pentru a vedea care din cele două cuvinte trebuia folosit în cazul de față.

Apoi Patatina căzu pe gînduri. Își dădea seama că este ceva greșit în conversația lor, dar nu pricepea ce anume.

— Ei, oricum, îi întrerupse Picăvis meditația, — la noi în Klecsonia sînt niște fîstîcitori mai interesante. Spune-mi, ai mai auzit asemenea cuvinte: „PATINOARRACITURI“ ? CURCUBETOPOGAN“...

— Vai, ce drăguț, ce drăguț ! exclamă Patatina. Zău că n-am mai pomenit asemenea cuvinte. În dicționar nu le-am întîlnit niciodată și nici în realitate n-am văzut un obiect sau o ființă care să poarte asemenea nume. Sînt desigur cuvinte inventate de tine, fără nici un înțeles, nu ?

— Dimpotrivă : „PIANOTANCUL“ este un instrument Muzicalo-războinic ; „PAPACUCUL“ este o pasăre-ceas ; și așa cu toate celelalte fîstîcitori din țara mea. Pe scurt : toate sînt cuvinte nemaipomenite, care desemnează lucruri sau ființe atît de ciudate, mai ales pentru tine, încît mi-e greu să te fac să înțelegi prin vorbe ce înseamnă fiecare. Dar dacă vii cu mine în Klecsonia, adică în Țara Visării cu Ochii Deschiși, am să-ți arăt toate minunățiile astea !

Și Picăvis începu să se scotocească prin buzunare, bombănind ca pentru sine :

Trenul ăst'mai are-a face
Ore trei pîn'la bunici
Dar eu nu te las în pace
Și o să te iau de-aici

În prea minunata țară
Fi-voi un ghid competent
Iar cînd trenu'-ajunge-n gară
Te-aduc în compartiment !

Şi după ce Picăvis se mai scotoci vreme de zece minute prin buzunare, fredonînd acest cîntecel — strigă în cele din urmă victorios :

— Ah ! Iat-o !

Şi-i arătă Patatinei ceea ce căutase cu atîta înverşunare ; era o foaie de caiet, pe care era scrisă o compunere notată cu 7. Chiar în partea de jos a paginii se răsfăţa o pată mare de cerneală, în dreptul căreia stătea proţăpit un mare semn de întrebare, roşu.

— Oh ! — şopti Patatina, roşind iarăşi — dar aş putea jura, de n-ar fi scris cu cerneală verde, că-i o foaie din caietul meu de literatură !

— Da de unde, fii liniştită — o contrazise repede Picăvis. Nu-i decît harta Ţării Visării cu Ochii Deschişi — adică a Klecsoniei. Aici e capitala, Klecso, preciză el, pe un ton foarte serios, arătînd spre pata de cerneală.

— Şi semnul de întrebare ? Ce caută pe hartă ?

— Dar nu-i semn de întrebare, ce te pripeşti aşa — o mustră Calul Verde. E o cale ferată desenată cu roşu. Priveşte, arătă el spre spaţiul gol dintre bucla semnului şi punctul de sub el — aici vom deraia ; fiindcă linia se întrerupe, observi ?

— Vai ! se sperie fetiţa.

— Şi ne vom da de-a berbeleacul, pînă cînd vom ajunge la marginea prăpastiei ...

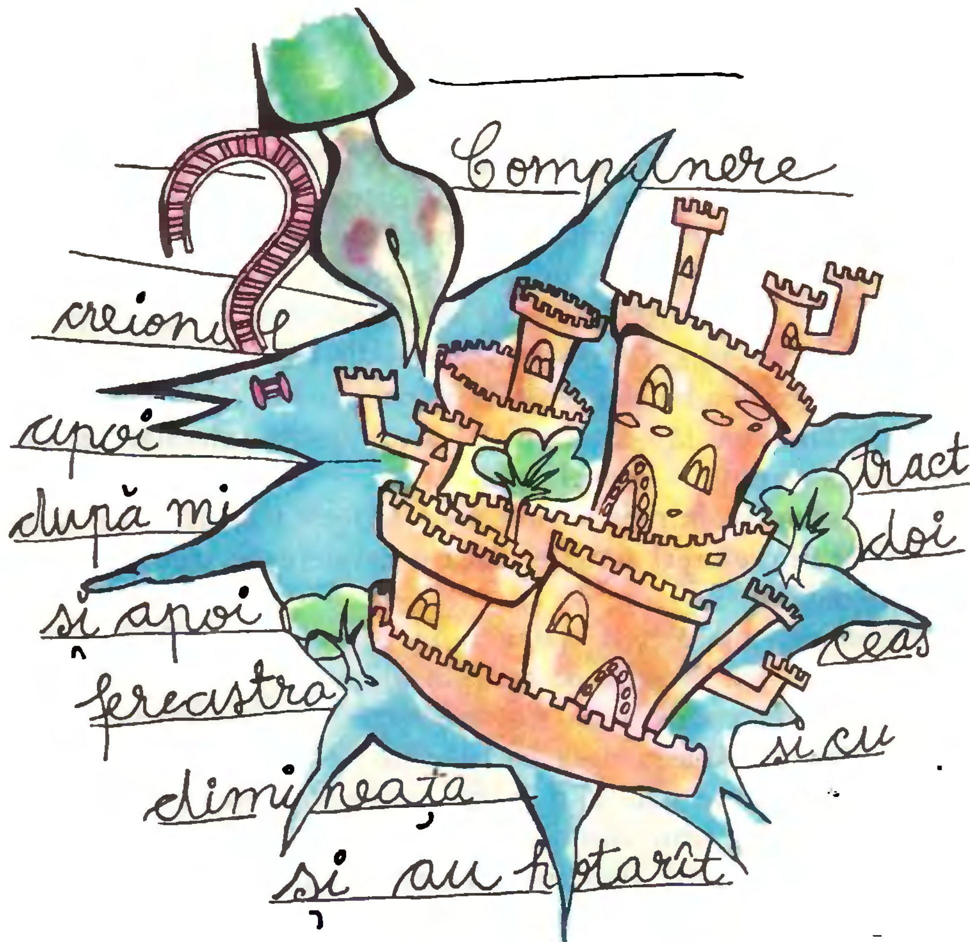
— Vaaai ! se sperie ea şi mai rău.

— ...prăpastie peste care vom trece, mergînd în echilibru pe această frînghie (frînghia arătată de Picăvis — nu era, de fapt, decît o simplă linie de caiet).

— Şi unde vom ajunge ?

— Aici — spuse Calul Verde, arătînd spre un fel de zimţ al purceluşului violet ce desemna capitala. E un ţurţure de gheaţă foarte mare — dar nu verde, ca pe hartă, ci violet ! Vom aluneca apoi pe el, în jos, şi vom ajunge... ai să vezi tu unde !

În timp ce Picăvis explica acestea Patatinei, foaia de caiet se tot mărea. Se lungi şi se lăţi, pînă ajunse de dimensiunea unei uşi. Iar pata de cerneală se transformă într-un bumb de sonerie...

— Iată — ai acum în față UȘA UNUI VIS CU OCHII DESCHIȘI — un vis chiar din Țara Visării cu Ochii Deschiși ! Hai, apasă pe sonerie și vei intra în vis — o îndemnă Calul Verde.

Și Patatina apăsă pe acea „PATĂDECERNEALĂSONERIELAUȘAUNUIVISCUOCHIIDESCHIȘIDESPREKLECSONIA". Deodată se făcu întuneric beznă, ca și cum trenul ar fi intrat într-un tunel.

— Trenul nostru a intrat pe linia ferată care duce spre Klecsonia — o anunță Picăvis pe fetiță.

— Păzea, că acuși vom deraia !

Cînd Patatina apăsase pe soneria de la ușă, se auzise mai întîi un sunet subțirel, ca de diapazon ; dar în curînd acesta se transformă într-un clinchet de clopoțel, pentru ca, pe nesimțite, să se transforme într-un asurzitor vals cîntat de-o fanfară ce părea ascunsă în sonerie. „O fanfară ascunsă în soneria de la ușa unui vis cu ochii deschiși, cîntă un vals asurzitor..." — gîndi Pa-

tatina. Nici nu apucă bine să-şi spună aceasta, cînd Picăvis o prinse în braţe şi începu să valseze cu ea. Calul făcu acest lucru tocmai la timp, fiindcă o zguduitură puternică cutremură chiar atunci vagonul din toate încheieturile. Vagonul se clătina foarte tare, iar cei doi continuau să valseze, cînd pe pereţii, cînd pe tavanul acestuia. Ce mai încoace-încolo ! Era clar că vagonul se rostogolea de-a binelea. Picăvis nu minţise !

— Linia ferată s-a terminat, trenul nostru a deraiat ! E momentul de valsat ! — zise el vesel.

Patatina se întreba : oare ce-or fi făcînd oamenii în Klecsonia, în împrejurări fericite, dacă o deraiere de tren se sărbătoreşte dansînd ?

Dar nu apucă să-i spună nimic, fiindcă o bufnitură puternică îi azvîrli deodată pe amîndoi afară, pe fereastra compartimentului. Începură să se rostogolească aşa cum prevăzuse Picăvis. Deşi se dădeau de-a berbeleacul — fetiţa avu de cîteva ori răgazul să se mai uite înapoi ; vagoanele deraiate valsau, două cîte două, prin văzduh. Se opriră din rostogolire la marginea unei prăpăstii. Patatina zări imediat frînghia pe care trebuia să păşească, pentru a o traversa. „Dacă nu-i decît o linie de caiet, după cum mi-a spus Picăvis, — se gîndi ea—atunci prăpastia nu-i decît spaţiul gol dintre două linii. N-am de ce să mă tem“. Şi, fără frică, păşi pe FRÎNGHIA-LINIE DE CAIET — pe deasupra „prăpastiei“, urmîndu-l pe Picăvis, care o şi luase înaintea sa, ţopăind în ritmul cîntecului pe care singur îl interpreta :

Trenul ăst'mai are-a face
Ore trei pîn-la bunici
Dar eu nu te las în pace
Şi o să te iau de-aici !

În prea minunata ţară.
Fi-voi un ghid competent
Iar cînd trenu-ajunge-n gară
Te-aduc în compartiment !

CAPITOLUL TREI

DESPRE ŢURŢURELE VIOLET, UN SLALOM — CONCERT ; CURCUBETOPOGANUL ŞI PATINOARRĂCITURILE, O CORABIE PRINTRE NORI ŞI ÎNTÎLNIREA CU PAPACUCUL...

Picăvis și Patatina traversară cu bine prăpastia, ajungînd pe Țurțurele Violet. Abia se așezară jos, chiar pe gheața violetă a Țurțurelui, să-și mai tragă sufletul, cînd o sanie trasă de două omizi portocalii se opri în dreptul lor. Vizitiul era un pitic tare hazliu la înfățișare, îmbrăcat în costum de bufon.

— E bufonul împăratului Glumelor ! o înghionti Picăvis pe Patatina. Fă-i o plecăciune !

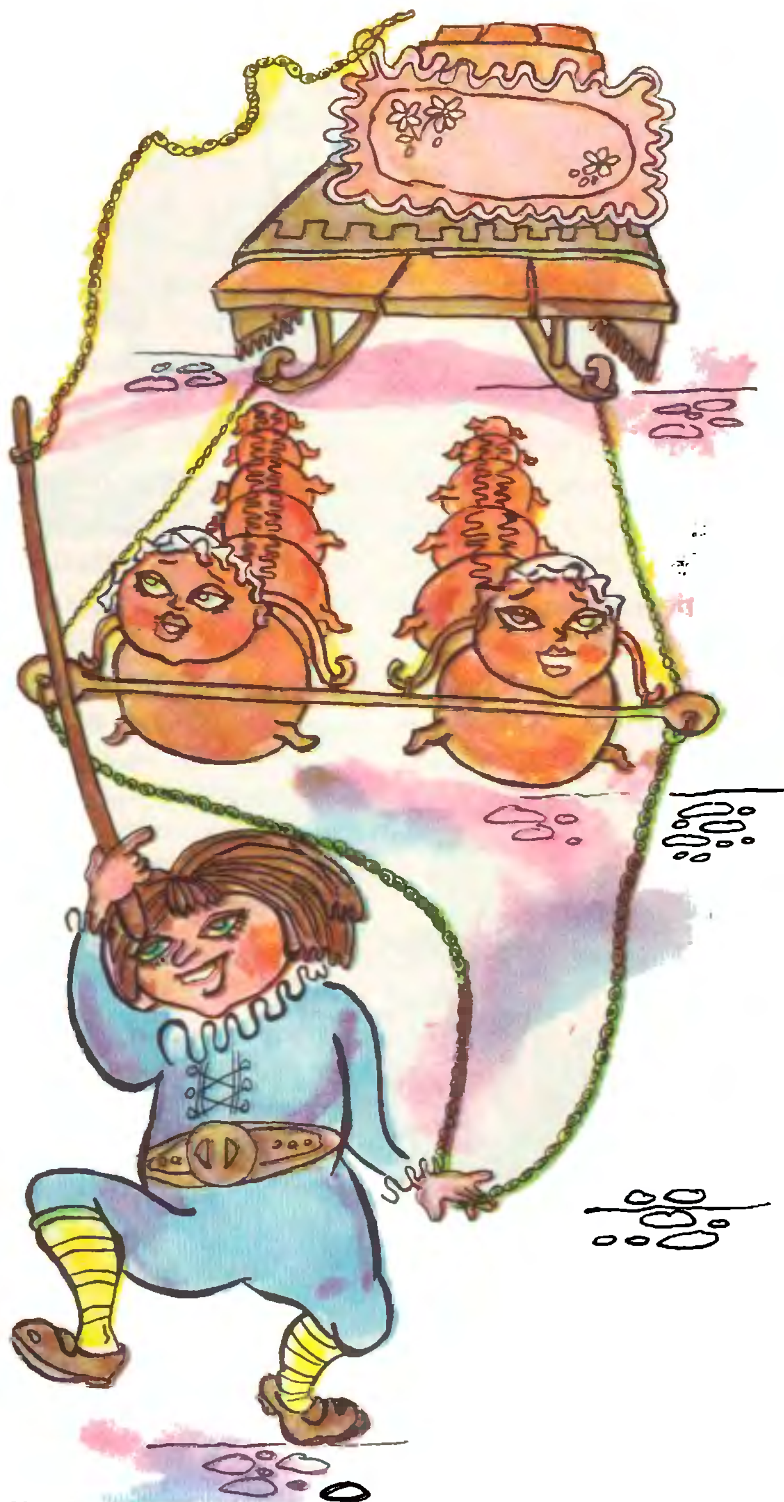
Fetița făcu o plecăciune Bufonului-Vizitiu, iar acesta îi pofti pe cei doi în sanie.

— Țin să te anunț — îi spuse Piticul cel hazliu lui Picăvis, că nu mai sînt bufon la curtea Împăratului Glumelor, întrucît am fost numit profesor la cea mai aleasă școală din această împărăție !

— Profesor de ce ? — se interesă politicos, Picăvis, după ce-și ceru scuze pentru greșeala făcută.

— Bineînțeles, profesor de Hlizeală — răspunse acesta pe un ton plin de importanță. În afară de asta, lucrez, în timpul liber, la un Tratat despre Istoria și Originea Farselor. Iar la mine acasă, am organizat în pod un Muzeu Cu Cele Mai Bune Glume. Dealtfel, în curînd am să capăt medalia „Specialist în farse“, cît și dreptul de a fi membru în clubul Ghidușilor !

Poate că orgoliosul Pitic ar fi continuat mult și bine să se laude, dacă n-ar fi fost întrerupt : un grup de Fluturi pe schiuri trecu val-vîrtej pe lîngă sania trasă de omizile portocalii. Fiecare fluture ținea în mîini cîte un instrument din care cînta : o trompe-

tă, un contrabas, o chitară, ori o tobă. Ultimul fluture avea fixat pe partea din față a schiurilor sale un pian.

— Oh ! Ia te uită ! Un SLALOM-CONCERT ! — strigă entuziasmat profesorul de Hlizeală, dînd bice omizilor și repezindu-se după schiorii-muzicanți. Picăvis îi explică atunci Patatinei (era doar ghidul ei în minunata țară) — că în Klecsonia existau Slalom-Concerte și fluturi care cîntau, făcînd totodată slalom pe schiuri. Spectatorii, suiți și ei pe schiuri trebuiau să se țină scai de cei din orchestră, dacă voiau să-i audă. Iar persoanele din public care ajungeau înaintea muzicanților-sportivi la linia de sosire, erau iertate de plata biletului pentru acel spectacol-sportiv (era clar că biletele trebuiau plătite după spectacol, și nu înaintea lui). Cum Patatina era uluită de ceea ce vedea și auzea, Picăvis se grăbi să-i aducă la cunoștință că în Klecsonia mai existau încă multe asemenea spectacole muzicalo-sportive, Serenadele-Cicliste, Fanfara-Rally, Corul-Pe Patine, Cascadoria-În Vocaliză, precum și multe, multe altele...

— Trebuie să recunosc — interveni Piticul cel hazliu în discuție — că JAZZ-ul Acvatic este totuși cel mai frumos dintre toate. Instrumentiștii se află, în acest caz, în piscină, în cos-

tum de baie şi cîntă înotînd pe spate. Conducătorul formaţiei dirijează de la tribună, de unde sare din cînd în cînd în apă spre a se mai răcori. În tot acest timp, publicul meloman înoată şi el în piscină, făcînd scufundări la mare adîncime, ori de cîte ori repertoriul nu-i place.

În timp ce-i explica acestea, Profesorul se întoarse spre fetiţă, nemaifiind atent la drum. Astfel sania nimeri peste un nefericit fluture pianist. Acesta căzu de-a rostogolul, pierzîndu-şi schiurile. Sania trasă de omizile portocalii se răsturnă şi ea, astfel încît nici ei nu avură o soartă mai bună. Se dădură de-a berbeleacul cu toţii (Patatina, Picăvis, Profesorul de Hlizeală şi fluturele) pe gheaţa violetă a ţurţurelui, pînă cînd se pomeniră cu toţii, nu se ştie cum, cocoţaţi pe capacul pianinei. Cînd pianina se opri din lunecat, Patatina observă că se aflau de data aceasta în interiorul unui mare restaurant. Lămpi de cristal aruncau lumini multicolore, iar la geamuri atîrnau draperii grele de catifea vişinie. Chelnerii alergau de colo-colo cu tăvile pline, iar la mese se ciocneau pahare, se mînca şi se rîdea.

Fluturele se dădu cît se poate de calm jos de pe capacul pianinei și se așeză pe un scaun, în fața clapelor, începînd să cînte. Un chelner se apropie deîndată de Patatina și Picăvis și le spuse, extrem de politicos, că n-au voie să stea pe capacul pianinei — apoi îi conduse la o masă. De cum se așezară, un alt chelner se repezi și, numai zîmbet, le înnodă cîte un șervet la gît și le puse în față cîte o farfurie curată, un cuțit și-o furculiță. La început, fetiței îi fu rușine de șervet, dar, privind în jur, își dădu seama că în acea clipă toată lumea din restaurant avea cîte un șervet legat la gît, iar în față cîte o farfurie goală. Toți ridicaseră cuțitele și furculițele deasupra capului, lovindu-le unele de altele, nerăbdători. Se părea că ceva deosebit trebuie să se întîmple ; chiar luminile păliseră puțin, iar fluturele pianist încetase să mai cînte.

— Mmmmm ! Am sosit la țanc ! — șopti vesel, la urechea Patatinei, Picăvis. Tocmai trebuie să se servească „specialitatea casei". Ia privește în sus !

Căutînd cu privirea locul indicat, Patatina observă că, în acel restaurant, un uriaș capac ținea loc de tavan, care începuse să se lase în jos ; după el, cobora spre podea — un uriaș platou. Se vede treaba că era un uriaș platou de răcituri, fiindcă toți începuseră să bată veseli din palme, strigînd :

— Ura ! Ura ! Ura ! Trăiască platoul de răcituri !

După ce terminară cu ovațiile, săriră cu toții de pe locurile lor... și scoaseră de pe sub mese și scaune niște perechi de patine. Picăvis scoase și el două perechi de patine de sub masă și, în timp ce o ajuta pe fetiță să-și pună perechea ei, îi explică :

— ACESTA ESTE UNUL DINTRE PATINOARRĂCITURILE despre care ți-am pomenit în tren ; sînt cele mai interesante FÎSTÎCITORI de pe la noi !

Și astfel, Patatina se pomeni dansînd pe patine, în ritmul muzicii cîntate de orchestra de fluturi (veniseră acum cu toții în restaurant) nici mai mult, nici mai puțin... pe o tavă de răcituri. De sus începu să plouă cu confetii, iar îmbulzeala de pe PATINOARRĂCITURI devenea din ce în ce mai mare. La un moment dat, fetița se rătăci de Picăvis. Dansă cu un țînțar-pompier, cu

un baron pe care îl chema NĂSTUREL, şi, în cele din urmă, cu un domn cu mustăţi roşii, care purta pe cap o şapcă în pătrăţele. Cînd fetiţa obosi, domnul o conduse la masa ei, se aşeză şi el alături şi începu să-i povestească cum că meseria sa este de a vinde lozuri în plic. Scoase apoi, dintr-un buzunar, o pungă plină de lozuri şi o invită să aleagă unul : i-l făcea cadou. Patatina trase un loz, îl deschise şi citi : CÎŞTIGĂTOR. În partea de jos a lozului scria premiul : „CEL MAI BUN PRIETEN".

— Uraaa ! Uraaa ! — sări vesel, în sus, domnul cu mustăţi roşii şi şapcă cu pătrăţele. A cîştigat pe „cel mai bun prieten", la loz în plic !

Toţi cei din restaurant se repeziră s-o felicite pe fetiţă, întrebînd-o plini de curiozitate cine este acest „cel mai bun prieten".

— Da, da, întări cu o voce groasă un reporter de la un ziar din Klecsonia, care răsărise acolo ca din pămînt, cu un creion şi un carnet în mînă — cine este „cel mai bun prieten" al cîştigătoarei ? !

— Păi, staţi puţin să vă explic ! începu omul cu lozurile, după ce se căţără în picioare pe o masă, spre a-l vedea toată lumea. Acum o săptămînă, prinţul UFO a tras un loz pe care scria : ‚CÎŞTIGĂTOR ! CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ !" Cine să fie cea mai bună prietenă a lui ? se întrebase el. Aceasta nu putea fi, fireşte, decît o fată care avea să cîştige şi ea, tot la loz în plic, pe „cel mai bun prieten". Iat-o ! Aceasta-i ! arată el spre Patatina — „cea mai bună prietenă" a prinţului Ufo !

— Ura ! Ura ! strigară cu toţii în cor !

Întreaga mulţime era nespus de veselă, în afară de un singur sufleţel, care era nespus de amărît ; cine altul putea să fie decît Picăvis ! Acesta se prăbuşi cu capul pe masa Patatinei, plîngînd. Zadarnic se strădui fetiţa să-l împace, făgăduindu-i că acum, ştiind de existenţa lui, nu-l va părăsi, şi că, tot el va rămîne, de fapt, cel mai bun prieten al ei...

— Du-te, du-te şi fă-i o vizită lui Ufo. Aşa se cade ; e doar acum „cel mai bun prieten" al tău din Klecsonia. Du-te, n-auzi ? Altfel se destramă visul nostru cu ochii deschişi ! stărui

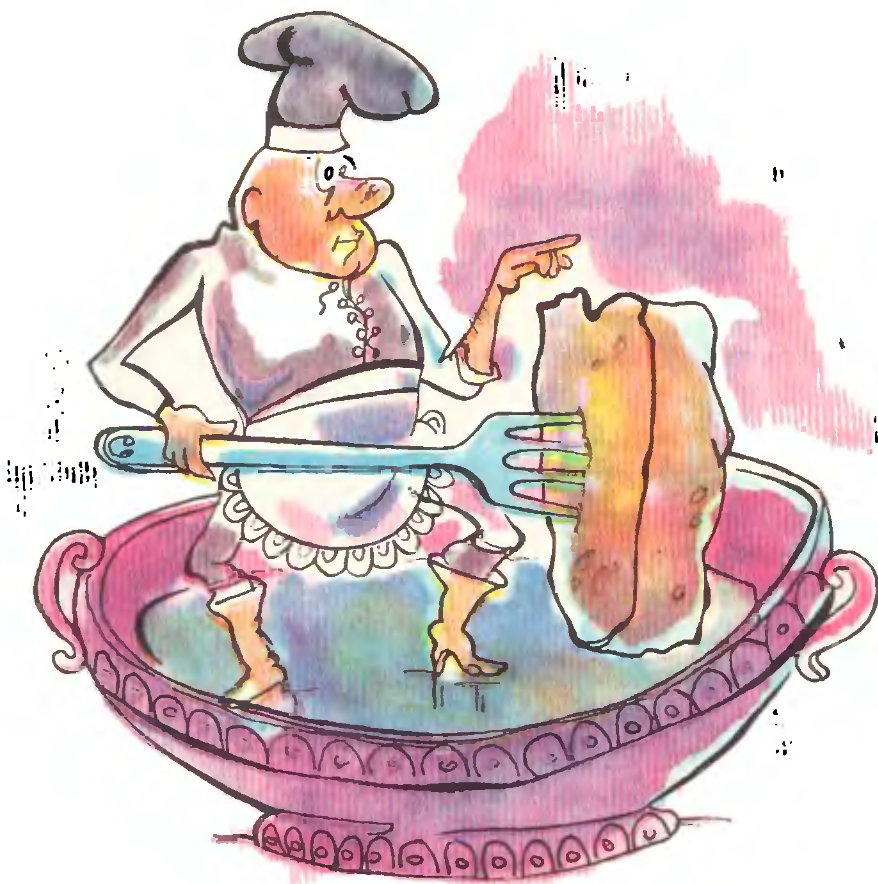
Calul Verde, cu o voce smiorcăită. Adio, adăugă pe un ton ceva mai vesel.

— La urma urmei, eu tot calul tău verde pe perete rămîn !... nu-i așa ?... Ne-om mai întîlni noi prin Klecsonia ; dealtfel, trebuie să te găsesc, să te duc înapoi în tren... pînă atunci, te las singură. Te du, cum ne-a fost vorba, la Ufo, iar eu voi trage o raită în Împărăția Glumelor. Vreau să văd Muzeul ăla de Glume Bune și școala aia în care se predă Hlizeala. Chiar așa ! Ne întîlnim la ora de Hlizeală, da ? Spunînd acestea, Picăvis plecă în căutarea profesorului de Hlizeală, fără să mai aștepte răspunsul fetiței.

Patatina rămase singură și dezorientată. Se uita buimăcită în jur, neștiind ce să facă. Tocmai atunci, un chelner se apropie de ea și-i spuse că o cheamă cineva la telefon. Văzînd că fetița se uită nedumerită în jur, întrebîndu-se unde poate fi acel telefon, chelnerul o luă de mînă și o conduse pînă în... stradă, după care o zbughi iar în restaurant. Patatina se tot învîrti pe lîngă restaurant, dar nu văzu nici un telefon. De-o parte și de alta a străzii se întindeau restaurante, săli de spectacole, cofetării și cinematografe, ticsite de lume. Iar pe largul bulevard din fața ei, alergau, într-un vacarm nemaipomenit, mașini, trăsuri, biciclete și chiar triciclete. Speriată de zgomotosul oraș străin, fetița intră înapoi în restaurant. Aici veselia era în toi. Dansul pe

patinoarrăcitură se terminase și un bucătar cu o bonetă uriașă pe cap, sta în mijlocul platoului pe care mai înainte se patinase și tăia cu un cuțit enorm porții, pe care le zvîrlea apoi în farfuriile clienților. Patatina tocmai își primise porția de răcituri, cînd chelnerul veni iar și o trase de mînă în stradă, repetîndu-i enervat că „o cheamă la telefon". Fetița spuse, plîngînd, că n-a

văzut nici un telefon prin apropierea restaurantului ; chelnerul izbucni în rîs și o conduse în fața unui șir enorm de oameni, care se întindea în tot lungul străzii, pînă în dreptul restaurantului.

— Dar ăsta ce-i ? întrebă el, arătînd spre acei oameni. Ce, n-ai mai văzut telefon fără fir ? Patatina îi răspunde că „de-a telefonul fără fir" s-a jucat și ea, dar că, după cîte știe dînsa,

este doar un simplu joc și nu poate fi folosit în mod serios, pentru a comunica ceva de la distanță.

— Da' zău, multe mai știi tu că nu se pot ! — o ironiză el — și o șterse în restaurant, lăsînd-o și mai neajutorată !

Oamenii din lungul șir ce formau telefonul fără fir, văzînd că Patatina venea timidă spre ei, începură să-și spună repede unul altuia ceva la ureche. Cînd mesajul ajunse astfel, din gură în gură, la primul om din capătul dinspre fetiță — acesta se apropie de urechea ei și-i șopti :

— PRINȚUL UFO TRANSMITE SALUTĂRI NOII SALE PRIETENE ȘI O INVITĂ SĂ VIE CÎT MAI URGENT LA CASTELUL SĂU „STROP DE ROUĂ" UNDE VA ÎNCEPE ÎN CURÎND SĂRBĂTORIREA ÎMPLINIRII CELOR DOUĂSPREZECE NOI GĂURI DIN CIORAPII SĂI PORTOCALII CU DUNGI VIOLET !!!

— Oh, mă duc bucuroasă ! — îi răspunse Patatina omului — dar cum să fac să ajung la al său castel ?!

Ea se aștepta ca omul întrebat s-o lămurească imediat, dar acesta se întoarse nepăsător cu spatele și se duse și-i spuse ceva la ureche celui care urma, după el, la rînd. Acesta comunică mai departe, în același mod, cele auzite și tot așa, mereu. Era clar că îi transmiteau lui Ufo întrebarea Patatinei. Astfel fetița fu convinsă că în adevăr avea de-a face cu un telefon fără fir. Răspunsul care sosi era :

„SĂ TE SUI PE PRIMUL ZMEU
CHIAR ÎN STAȚIA DE ZMEIE
DE PE EL AI SĂ COBORI
PE UNUL DIN CURCUBEIE".

— Toate bune, — gîndi Patatina — dar unde-o fi și stația asta de zmeie ?!

— Taman la treisprezece pași în stînga restaurantului cu Patinoarrăcituri — îi spuse, de parcă i-ar fi auzit gîndurile, chelnerul care o chemase la telefon — și care se pare că ieșise special din restaurant, pentru a o lămuri. Patatina făcu ascultătoare treisprezece pași, la stînga restaurantului, și ajunse în ade-

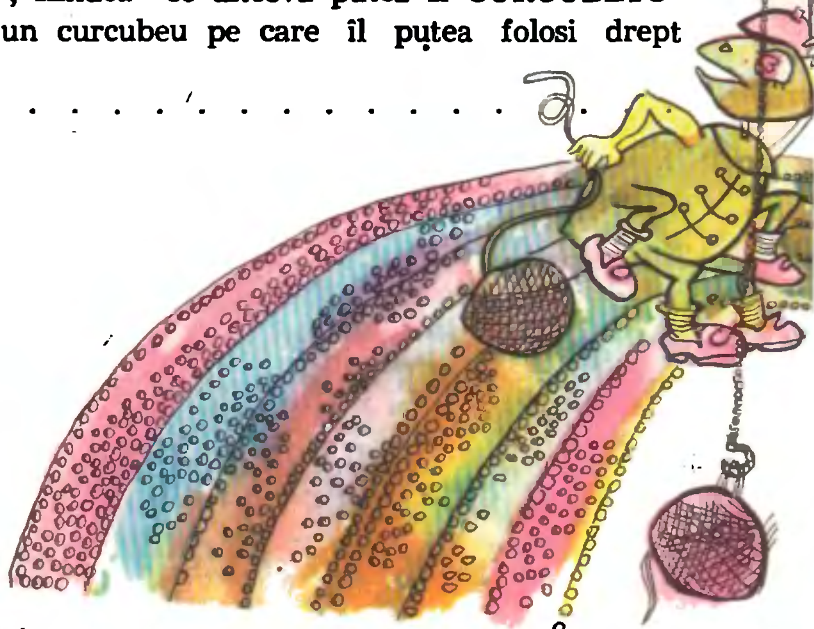
văr în stația de zmeie. Aici era mare înghesuială : o grămadă de lume care, de cum se coborî Zmeul, din văzduh, se și repezi să se agațe de el. La fel făcu și fetița. Nu mică fu spaima ei, atunci cînd, agățată de-un colț al Zmeului, se pomeni ridicată în văzduh și plutind printre nori. Cum prima stație era chiar Curcubeul, Patatina coborî. Spre bucuria ei, observă că nu se afla singură acolo ; un păianjen sta întins cu burta la soare.

— Faină vreme, hai ? — zise el, sărind vesel în picioare cînd o zări. Și începu să-i vorbească, învîrtindu-se în jurul ei, de parcă-ar fi cunoscut-o de cînd lumea.

— Vezi — mai spuse păianjenul, arătînd spre cele opt undițe ce le ținea în lăbuțe — am agățat de fiecare undiță cîte un ghem de mătase de-a mea. Le moi pe fiecare în altă culoare a curcubeului. Îți dai seama ce pînze minunate am să țes din ele ! După ce-și lăudă ghemele colorate, din care urma să-și țeasă pînzele, păianjenul se opri gînditor ; cugetă cîteva minute în tăcere și izbucni :

— Da' tu, mă rog, ce stai aici și caști gura ? Ufo te așteaptă ! Fă repejor cîțiva pași mai încolo și dă-ți drumul pe Curcubeu ca pe un topogan ! Da, da ! Fă așa cum îți spun, ce caști gura de uimire ! ? Ce, n-ai mai văzut un Curcubetopogan ? Și continuă s-o muștruluiască, pînă cînd fetița se duse și îndeplini ceea ce o povățuise el. Pe cînd aluneca pe acel curcubeu ca pe un topogan, Patatina își spuse că a mai priceput una din fîstîcitorile de care-i pomenise Picăvis ; fiindcă ce altceva putea fi CURCUBETO-POGANUL decît un curcubeu pe care îl putea folosi drept topogan ?...

. . . .

— Nu poftiţi un ceai ?

Patatina crezu că ameţeşte ; doar luneca pe acel curcubeu întocmai ca pe un topogan, cînd, deodată, se pomeni stînd pe petala unei uriaşe margarete. Floarea era atît de înaltă încît, privind în jos, spre rădăcina ei, vedeai casele şi oamenii apărînd ca nişte furnici pe lîngă nişte cutii de chibrituri. De pe o petală alăturată, un tînăr cu bucle negre şi ochii verzi îi întindea o ceaşcă de ceai. Patatina primi ceaşca — şi el o aşteptă să-şi bea ceaiul, după care o luă de mînă şi-i spuse :

— Hai, acum, în castelul meu ! Petrecerea trebuie să înceapă. Şi Patatina se lăsă condusă într-un castel ridicat pe un strop de rouă, strop ce se odihnea pe una din petalele uriaşei margarete. Spun „strop de rouă“, dar sper că vă puteţi închipui cît de mare putea fi acest „strop de rouă“ de vreme ce împodobea petalele unei margarete mai înalte decît un copac. Dealtfel Patatina află de la băiatul acela, care nu era altul decît Ufo, „cel mai bun prieten al ei“, cîştigat la loz în plic — cum că, în Klecsonia, aceste flori uriaşe ţineau loc de copaci. Şi mai află că respectivul Castel Strop-De-Rouă era purtat din cînd în cînd în zbor, de către stropul de rouă pe care era construit şi de la care îi venea şi numele. Era un adevărat castel zburător, purtat de vînt din floare în floare.

În prima sală a castelului, Patatina văzu o boabă de piper, îmbrăcată într-o rochie de „bună dimineaţa“. Boaba cînta la un pian care semăna grozav cu pianul-ascuţitoare pe care fetiţa îl purta în ghiozdan, cînd se ducea la şcoală. De aceea ea se apropie plină de curiozitate de pianul acesta roz şi îl examină cu atenţie ; acesta nu era altceva decît ascuţitoarea sa.

— Tu ai cumva acasă o CAMERĂ-MARE ? o întrebă Ufo pe Patatina pe cînd o plimba prin sălile minunate ale palatului său.

— Oh, desigur — răspunse fetiţa — avem o cameră mare... Şi vru să continue, spunîndu-i că mai are şi două camere mai mici şi o bucătărie, baie şi cămară, dar figura uluită a prinţului

la auzul răspunsului ei o făcu să tacă, așteptînd curioasă să afle motivul mirării sale.

— Ce ciudat ! Tare ciudat ! — zise Ufo — din cîte știam eu, numai în Klecsonia se poate găsi o Cameră-Mare-Mare. După, cîteva minute de meditație, el se întoarse brusc spre fetiță și o întrebă din nou :

— Și zi, ce faceți voi în Camera-Mare ?

— Primim musafiri, firește — răspunse Patatina.

— Musafiri ? o îngînă uluit Ufo. Musafiri, zici ? Dar ce fac ei acolo ? Baie ? Aveți desigur un vapor la îndemînă ?

Auzind această întrebare, Patatina începu să rîdă și-și spuse că Ufo este cam aiurit, cu toate că nu folosește Fîstîcitori. Ufo, la rîndul său, văzînd că nu este înțeles, se gîndi că nu are nici un sens să mai continue cu întrebările. Merseră un timp în tăcere ; dar, după o bucată de vreme, pe cînd străbăteau un coridor lung, Ufo începu din nou :

— Deși te lauzi că ai o „Cameră Mare-Mare", lucru care mă uimește, totuși te cred. Dar să nu-mi spui acum că mai ai, la fel ca mine, în afara Camerei-Mare, și o Cameră-Lac, o Cameră-Rîu și o Cameră-Cascadă !

Pe cînd îi spunea acestea, se opri în fața unei uși, se sui pe un preș și o invită pe fetiță lîngă el. Preșul semăna mai degrabă cu o plută mică. Patatina nici nu avu timp să se mire de cele auzite, pentru că, în secunda următoare, trebui să se mire de cele văzute ; mai clar spus, văzu cu ochii ei toate aceste minuni, de care pomenise Ufo. Prințul împinse în lături ușile în fața cărora se opriseră. Atunci fetița își dădu seama că lunecă în cameră, dusă de preșul din fața ușii. După cum vă spuneam, însă, acesta nu era un preș, ci o plută mică, numai bună să încapă cei doi prieteni pe ea. Și deodată se pomeniră amîndoi în vîrful unei cascade (erau în Camera-Cascadă), care îi purtă, cu tot cu plută, în josul ei, fără a li se întîmpla nimic rău. Camera-Cascadă dădea în Camera-Rîu ; astfel, după formidabila cădere pe cascadă, Ufo și Patatina pluteau liniștiți de-a lungul unui rîu. Camera-Rîu îi duse pînă în Camera-Mare. Aici, toți musafirii lui Ufo îl așteptau pe prinț la bordul unei corăbii. Era o corabie de pirați, fiindcă

musafirii, deghizaţi în piraţi şi piraterițe, dansau charleston şi rock, înfulecînd tartine şi prăjituri. La vederea plutei ce-i purta pe Prinţul Ufo şi pe Patatina, „piraţii" şi „piraterițele" începură să strige :

— Ura ! Trăiască prinţul Ufo ! Felicitări pentru împlinirea celor douăsprezece găuri în ciorapi !

În timp ce prinţul şi Patatina se urcau pe corabie, o fanfară începu să cînte, iar focurile de artificii şi salvele de tun nu mai conteneau. Cei doi prieteni, odată urcaţi, toată lumea începu din nou să cînte şi să danseze. După cîtva timp, Patatina se rătăci de prietenul său şi se aşeză într-un colț al corăbiei, mulţumită să privească la lumea care se distra. Curînd, lîngă ea se aşeză, pe un cuib măricel, ce-l adusese sub braț (era, fireşte, cuibul ei) o pasăre ciudată. Pasărea îşi sorbea cafeaua, cu o grație ridicolă, dintr-o ceaşcă de porţelan şi se prefăcea a privi cu atenţie mulţimea de „piraţi" şi „piraterițe" — deşi, de fapt mai mult trăgea cu coada ochiului spre fetiţă, aşteptînd, desigur, un moment prielnic spre a intra în vorbă.

CAPITOLUL PATRU

ÎN CARE PATATINA SE HOTĂRĂŞTE SĂ ÎNCEAPĂ EA CONVERSAŢIA CU CIUDATA PASĂRE

După cîte înțeleg, începu fetița — Ufo își sărbătorește împlinirea a douăsprezece noi găuri în ciorapii săi portocalii cu dungi violet. Ai putea să-mi explici : pentru ce atîta tămbălău în cinstea unei găuri în ciorap ?

— În fiecare an, la o anume dată, tu îți sărbătorești ziua de naștere, nu ? — îi răspunse pasărea. Așa și cu Ufo ; pentru fiecare pereche de ciorapi portocalii cu dungi violet (el poartă numai astfel de ciorapi) — cînd se împlinesc douăsprezece găuri, își sărbătorește ziua lui de naștere.

— Și ce vîrstă împlinește el azi ? fu curioasă fetița.

— 144 de găuri în ciorap !

Văzînd fața uluită a Patatinei, pasărea adăugă :

— Dar e foarte simplu. Asta se întîmplă din pricina calendarelor.

Discuția lor începuse să devină foarte interesantă, dar, din păcate, trebuiră s-o întrerupă. În Camera-Mare se stîrnise furtuna ; valurile se ridicau pînă în tavan, și musafirii erau zvîrliți dintr-un colț în altul al corăbiei. Prințul Ufo apăru lîngă Patatina și o prinse de mînă.

— Nu-ți fie frică — încercă el s-o liniștească pe cea mai bună prietenă a sa — stropul de rouă pe care se află castelul nostru s-a desprins de pe petală și zboară prin văzduh, dus de vînt ; de aceea se agită marea. Trebuie să așteptăm pînă cînd stropul va poposi pe altă petală și atunci ne vom continua liniștiți sărbătorirea.

Poate că așa s-ar fi petrecut lucrurile, dacă cineva n-ar fi uitat deschise geamurile de la Camera-Mare. E bine să știți că este foarte periculos ca ferestrele să fie deschise în timp ce castelul cu stropul de rouă zboară prin aer. Fiindcă, după cum ați văzut, atunci marea se tulbură, și se prea poate ca respectiva corabie să fie zvîrlită afară, pe geam, de valurile furioase. Lucru care s-a și întîmplat ; toți musafirii lui Ufo se pomeniră tam-nisam navigînd cu corabia printre nori. A fost destul ca un val furios să o ridice pînă în tavan și apoi să o arunce pe geam afară ! Patatina se sperie rău de tot ; păi, gîndiți-vă și voi : cui nu i-ar fi frică, să se pomenească așa, deodată, amenințat de a se prăbuși cu o corabie, care plutește printre nori !

Tocmai în aceste clipe cînd fetiței i se făcuse inima cît un purice, Ufo se plecă la urechea ei și îi șopti :

— Bine e să ai un frate savant !

— Ce-i ? Ce-i ? bîigui disperată Pasărea ciudată, care căutase să tragă cu urechea, dar nu reușise să audă nimic.

— Îl cunoașteți pe fratele meu ? strigă atunci prințul Ufo tare, astfel încît să-l audă toată lumea. Grozav mai e să-ți amintești că ai un frate savant, în clipe ca acestea ! Cum toți tăceau, Ufo găsi de cuviință să facă următoarea observație, la urechea Patatinei :

— Se vede treaba că, acum, toți cred despre mine că nu sînt în toate mințile !

Corabia, care zburase pînă atunci prin văzduh, începu a se rostogoli. Pasărea ciudată înhăță un norișor și-l puse pe fundul cuibului ; așezîndu-se comod deasupra lui, ea medită cu glas tare :

— Deh ! Păi acum numai o minune ne-ar mai putea salva !

— Orice MINUNE cu „M“ mare poate să fie o minciună, însă orice minciună cu „m“ mic poate face minuni ! strigă atunci Ufo.

— Pas de te mai înțelege cu el ! — croncăni Pasărea ciudată. Ehei, pe-aici toată lumea folosește Aiurea-Vorbirea, cînd e momentul și cînd nu e momentul ! îi spuse ea fetiței, făcîndu-i cu ochiul.

— A spus că orice minciună cu „m“ mic poate face mi-

nuni ! — zise Neno, un musafir de pe corabie. Şi, mă rog, ce-o să se întîmple de-oi spune o minciună ? Hai ?

— Fratele meu Zbu, savantul, a construit un MAGNET AL MINCINOŞILOR. Oricine spune o minciună, este atras de acel magnet. Nu-i greu de priceput : vă puteţi salva spunînd o minciună ! Musafirii lui Ufo nu prea înţelegeau despre ce e vorba ; aşa că tăceau mîlc, privind cînd la Ufo, cînd la norii printre care cădeau cu repeziciune.

— Ei, bine — începu Neno, care se decise să spună o minciună, pentru a vedea ce o să se mai întîmple — aflaţi că dacă această corabie va cădea în partea aceea (şi arată cu mîna spre dreapta) o să vedem ceva foarte interesant, dacă, fireşte — scăpăm cu viaţă. Fiindcă acolo se întinde ŢINUTUL OAMENILOR CU UN PICIOR. După cum arată numele, ei au un singur picior, însă cu o talpă atît de mare, încît o pot folosi ca umbrelă ; ridicînd piciorul deasupra capului, se pot apăra de arşiţa celui mai cumplit soare.

Se vede treaba că minciuna spusă de Neno era destul de gogonată, dat fiind forţa cu care Magnetul Mincinoşilor îl atrase pe autorul ei ; Neno pur şi simplu fu luat pe sus, şi zbură prin aer, dispărînd subit !

— Vedeţi ? strigă Ufo spre musafirii săi. Neno va ateriza nevătămat pe Magnetul Mincinoşilor, care l-a atras de cum a spus minciuna. E salvat ! Ce mai aşteptaţi ? Salvaţi-vă, la fel şi voi !

La îndemnul lui Ufo, începură cu toţii să spună minciuni... Klecsonienii fură foarte uimiţi în acea zi, văzînd întîi o corabie căzînd din cer şi-apoi un şirag de făpturi, zburînd prin văzduh, asemeni unor păsări călătoare. Desigur, şi mai mare le-ar fi fost mirarea, de i-ar fi putut auzi : căci musafirii lui Ufo zburau hohotind de rîs, prin aer, spunîndu-şi unul altuia minciunile cele mai gogonate ; pasă-mi-te, prinseseră gust să se distreze în felul acesta :

— Eu, striga baronul Năsturel — am vizitat o ţară în care oamenii aveau urechi de mărimea celor de elefant. Locuitorii

acestei ţări sînt foarte mîndri de ele, fiindcă ele sînt deosebit de utile ; ei se culcă pe-o ureche, iar cu cealaltă se învelesc !

— Eu, hohoti contesa de Bosumfleu — am fost într-o ţară în care oamenii erau nemulţumiţi de faptul că nasul este expus iarna frigului şi totuşi e prea mic, ca să poată fi îmbrăcat. De aceea au inventat o maşină de lungit nasul. Toţi şi-au lungit această podoabă a feţei, astfel încît o pot înfăşura într-un fular, ori o pot băga într-o mănuşă. Iar cei mai bogaţi îşi pun gulere de blană nu numai în jurul gîtului, ci şi în jurul nasului !

— Eu, strigă Zgrunţ — am întîlnit odată un om care avea două voci, astfel că putea sta de vorbă cu doi oameni deodată şi putea cînta singur în duet !

— Eu, spuse Cameleonul — am trecut, nu de mult, printr-un oraş în care oamenii aveau nişte bătături atît de mari la picioare,

încît, ca să le dea o utilizare, desenaseră pe ele nişte pătrăţele, şi le foloseau ca tablă de şah !

Şi uite aşa, din minciună în minciună, toţi musafirii lui Ufo se pomeniră lipiţi de un perete uriaş. Era Magnetul Mincinoşilor, care îi atrăsese de îndată ce debitaseră minciunile, salvîndu-i de la îngrozitoarea catastrofă. Aceasta, pentru că în acea situaţie nu aveau alt mijloc la îndemînă spre a se salva.

— Trebuie să fie un magnet foarte puternic — îşi dădu cu părerea Zgrunţ — care se lipise cu capul în jos de el — dacă a reuşit să ne atragă de la aşa o distanţă !

— E for-mi-da-bil ! — îşi spuse şi Contesa de Bosumfleu. După cum un magnet obişnuit atrage obiectele din fier şi le ţine lipite de el, tot astfel, acest magnet atrage mincinoşii, pironindu-i de dînsul !

— Dar e clar că noi n-am spus minciuni decît de nevoie ! — zise Baronul Năsturel, căruia nu-i plăcea să fie făcut mincinos.

— Da' eu parcă tot n-am prea priceput cum funcţionează ! spuse cu o mutră bosumflată marchizul de Bosumfleu...

— Fiţi atenţi ! strigă atunci Ufo. Vă spun ca să ştiţi şi altădată ! Acest magnet a fost anume inventat de fratele meu, savantu Zbu, pentru a veni în ajutorul celor aflaţi la ananghie. Să vă dau cîteva exemple : să zicem că te afli într-o situaţie neplăcută : vrea cineva să te bată, sau ai fost scos la lecţie şi nu ştii nimic ; ori ai luat o notă rea şi acasă tatăl îţi cere carnetul de note ; sau, să zicem că te-a prins profesorul taman pe cînd copiai la teză... Ei ? Ce-ţi vine să faci în asemenea clipe ?

— Nu-ţi doreşti altceva decît să intri sub podele... medită Zgrunţ, care se aflase probabil cîndva în una din aceste situaţii.

— Nu-ţi doreşti decît să dispari ! fură şi alţii de părere.

— Ei, vedeţi ? Tocmai la asta s-a gîndit şi fratele meu, cînd a inventat acest magnet. Cine se află într-o situaţie neplăcută, ori într-o mare primejdie, cum am fost noi mai înainte, pe corabie, n-are decît să spună o minciună gogonată ! Magnetul mincinoşilor îl va atrage pe cel ce-a spus minciuna, din orice loc, oricît de departat ar fi el, şi-l scoate astfel în afara oricărei primejdii !

— Cu alte cuvinte, vorba bunicuţei mele : „Spune-mi cu cine te însoţeşti, ca să-ţi spun cine eşti“, rosti Patatina, privindu-l pe Ufo.

— Exact, răspunse acesta, calm. Şi nu văd motivul pentru care, tocmai tu...

— Ei, bine, tocmai eu, îi luă Patatina vorba din gură, nu vreau să am de a face nici cu primejdiile enumerate de tine şi nici cu Magnetul inventat de fratele tău ! Aşa să ştii tu, rosti ea şi mai răspicat, încercînd să se smulgă de lîngă Magnetul mincinoşilor.

— Nici eu nu vreau să am de-a face cu asemenea primejdii, dar acum mi se pare că ne ameninţă o primejdie comună, spuse Neno — şi anume — mă tem că vom rămîne toată viaţa lipiţi de-acest magnet ! Am făcut haz de necaz şi...

— A, nici o grijă în privinţa asta — îl linişti Ufo. Într-o jumătate de oră minciunile îşi pierd efectul şi magnetul nu ne va mai atrage. Dimpotrivă, ne va respinge, mînios că am recunoscut că am minţit de nevoie, şi nu pentru a ne înscrie în „clubul mincinoşilor“.

În adevăr, cam după o jumătate de oră, căzură cu toții la pămînt, desprinzîndu-se de Magnetul mincinoșilor ca niște mere de ramurile unui pom. O luară imediat pe o potecă ce ducea, după cum zicea Ufo, la castelul fratelui său. Ajunseră la Castelul de Nisip — un castel de o formă cît se poate de misterioasă, construit după cum arăta și numele, din nisip.

— Tare aș vrea să știu, începu iar Zgrunț — de ce și-a construit fratele ăsta al tău un Castel din nisip ?

— Asta pentru că e foarte ocupat — îl lămuri prințul Ufo.

— Bine, el a fost întotdeauna ocupat, însă nu știam să fi locuit pînă acum într-un Castel de Nisip ? !

— Ei da, totdeauna a fost foarte ocupat, dar acum este FOARTE, FOARTE OCUPAT ! SĂ PRINDĂ CEASURI ZBURĂTOARE ! E o vînătoare la modă în Klecsonia, în momentul de față ! În fiecare dimineață se trezește și pleacă la vînătoare cu plasa de prins ceasuri ; mai totdeauna se întoarce seara și cum

peste zi se adună o grămadă de prieteni la castelul său, s-a gîndit să le dea o ocupație, ca să nu se plictisească, așteptîndu-l ! Poftim, citește și tu dacă nu mă crezi ! Și zicînd aceasta, Ufo îi arătă lui Zgrunț un afiș uriaș, pus pe poarta castelului fratelui său. Patatina citi următoarele :

„Bine ați venit, dragi oaspeți ! ! ! Intrați fără jenă, deși mai mult ca sigur nu sînt acasă. Scociorîți prin cămară și mîncați cît puteți — dacă o mai fi rămas ceva de la musafirii care au fost pe aici zilele trecute. În cazul în care găsiți cămara goală, nu vă mîniați, s-ar putea ca acei musafiri să fi fost tot dumneavoastră ! Iar dacă vă plictisiți rău de tot, iar eu încă n-am venit, nu vă pierdeți cu firea ! Nu stați degeaba ! Dărîmați-mi castelul, și construiți altul, după gustul vostru !"

Intrară cu toții în castel ; Zbu nefiind acasă — găsiră de cuviință să urmeze sfaturile acestuia și dădură buzna în cămară. După două ore, cum Zbu tot nu venise — se hotărîră să-i urmeze în continuare sfaturile ; nu reușiră să cadă de acord asupra formei în care urma să fie reconstruit Castelul de Nisip, însă aprobară cu entuziasm ideea de a-l dărîma. Singurii care nu voiră să participe la această „eroică" acțiune fură prințul Ufo, Patatina și Pasărea Ciudată. Cei trei hotărîră să pornească în căutarea savantului Zbu ; trebuie, spuneau ei, să fie pe undeva, prin împrejurimile castelului său, alergînd cu plasa după ceasuri zburătoare. Ufo o porni spre dreapta, iar Pasăre Ciudată o luă de braț pe fetiță, trăgînd-o în partea opusă.

— Va să zicăăăă... vorbeam despre calendare — începu ea — sau mai bine spus — reîncepu ea conversația, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat în acest răstimp.

— Da, își aminti Patatina, spuneai că la voi sînt niște calendare speciale, că nu vă numărați vîrsta în ani...

— Da, da, exact ! Îți povesteam că aici, în Klecsonia, fiecare își socoate vîrsta cu ajutorul unor CALENDARE PERSONALE. Ufo are pentru aceasta ȘOSETE-CALENDAR. Niște foarte frumoase șosete portocalii, cu dungi violet. În fiecare lună îi apare cîte o gaură în ele ; cînd se împlinesc douăsprezece găuri, el știe că a mai trecut un an și că e aniversarea lui. Bineînțeles, a

doua zi după aniversare, găurile din ciorap dispar şi numărătoarea începe din nou, de la unu la doisprezece...

— Bine, bine — spuse uluită Patatina, dar asta înseamnă că prinţul Ufo stă toată viaţa într-o pereche de ciorapi ?

— Ei şi ce ? se oţărî Pasărea Ciudată, nervoasă că fetiţa n-a înţeles. Dacă aceste şosete sînt fermecate, dacă ele sînt tocmai calendarul personal cu care a fost blagoslovit el de la naştere, cum ai vrea să se despartă de ele ?

— Sînt fermecate ? se dumiri Patatina, făcînd ochii mari. Probabil că aşa se explică faptul că cele 12 găuri dispar de fiecare dată, a doua zi, după aniversare !

— Păi cum să nu dispară ? Ce-ai vrea tu ? ! Dacă n-ar dispărea ar trebui ca astăzi să poarte ciorapi cu 144 de găuri ! Socoate şi tu : 12 găuri ori 12 ani !

— Aha ! Pricep ! strigă fetiţa, luminîndu-se ! Asta înseamnă că cel care are un calendar-caşcaval — în loc să-şi sărbătorească, de pildă, vîrsta de 9 ani, sărbătoreşte împlinirea a 108 găuri în caşcavalul său !

— Exact ! croncăni Pasărea Ciudată, scoţînd o tabacheră şi prizînd tabac pe nas.

— Iar cel care are un calendar-praştie, în loc să-şi aniverseze, să zicem, împlinirea a 14 anişori, îşi aniversează... împlinirea a 168 de geamuri sparte.

— Exact ! croncăni iar pasărea. Nota zece la calendarologia klecsonică !

— Dar atunci, cugetă mai departe Patatina, dacă în Klecsonia nu există un calendar universal, acceptat de toată lumea, dacă fiecare are un calendar personal, înseamnă că nu staţi prea bine cu măsurarea timpului !

— Ce vrei să spui ? iscodi Pasărea Ciudată, privind-o cu un singur ochi.

— Vreau să spun că fiecare klecsonian nu ştie decît cînd e aniversarea sa, ce vîrstă împlineşte, el singur, dacă 144 găuri în ciorap poate fi considerată o vîrstă. Atît şi nimic mai mult. De vreme ce nu există un calendar universal, acceptat de toată lumea, nimeni nu poate şti niciodată în ce an, în ce lună şi în ce zi vă aflaţi VOI TOŢI KLECSONIENII !

— Phii, strigă Pasărea Ciudată, privind la ceasul de la picior (atunci observă și Patatina că are un ceas prins cu o cureluşă de picior) tare s-a mai făcut tîrziu !

— Va să zică — își continuă fetița gîndurile — în Klecsonia, nu poți ști niciodată ce an, ce lună ori ce zi este, dar poți să știi ora exactă... Și tu găsești că asta-i lucru înțelept ?

— De ce nu ? zise Pasărea cu un glas plictisit, fiindcă se săturase să tot vorbească despre măsurarea timpului.

— Păi ce folos, de pildă, poți avea, știind că e ora 18, ca acum, dacă nu știi precis că e în 18 și e miercuri, ori în 18 și este joi ?

— Dar ce, parcă tu și cei din lumea ta știți cînd e 18 MIERJOI ?

— Dar... ce-i acest MIERJOI ? N-am mai pomenit asemenea fistîcitoare !

— MIERJOI este, firește, o zi între miercuri și joi !

— Aha ! Da ! Păi noi nu avem MIERJOI, dar nici nu-i simțim lipsa !

— Ah ! da, o imita ironic Pasărea Ciudată — păi nici noi nu avem miercuri, nu avem joi și nici noi nu le simțim lipsa, după cum nu simțim lipsa lui luni — marți — vineri — sîmbătă — duminică — ori a lui ianuarie — februarie — martie — aprilie — mai — iunie — iulie — august — septembrie — octombrie — noiembrie — decembrie ! Ce de-a nume de ținut minte, ce mai încurcătură, ca să-ți numeri anii, cînd te poți folosi de o simplă pereche de șosete ori de o biată bucată de cașcaval !

Pas de te mai înțelege cu Pasărea Ciudată ! Patatina o examină bine ; era o pasăre care semănă și a cuc și a papagal. Ochii ei erau rotunzi, iar la picior avea prins, cu o curea, un ceas deșteptător.

— Și ce faci tu cu ceasul ăla ? fu curioasă să afle fetița.

— Cu ceasul ? Îmi fac datoria... adică întorc ceasul, plimb ceasul, anunț ora exactă cînd e nevoie. Iau ardei iute dacă ceasul o ia înainte și astfel îl ajung din urmă. Iar dacă îmi rămîne ceasul în urmă, mă întorc înapoi și-l culeg din drum. Firește, dacă nu l-a găsit și luat altcineva !

— Şi ţi s-a întîmplat vreodată să-ţi ia cineva ceasul rămas în urmă... în urma ta ?

— Mai sînt şi hoţi pe-aci, aşa că mi l-au mai luat...

— Dar de ce-i numeşti HOŢI ? De vreme ce au găsit un ceas în drum şi l-au luat, dat fiindcă posesorul îl pierduse... vreau să zic, de vreme ce ceasul rămăsese în urma posesorului ?

— Păi dacă ceasul rămîne în URMA MEA ? deci ÎN A MEA de ce, mă rog, să mi-l ia ? Ce drept au să pună mîna pe el ? De vreme ce găsesc un ceas rămas în URMA MEA, înseamnă că-i al meu şi nu-i al lor ! Fiindcă şi eu, dacă aş vedea un ceas rămas în urma lor, deci ÎN A LOR URMĂ, m-aş gîndi că nu-i ceasul meu, ci-i al lor. Şi nu l-aş lua, fiindcă altfel aş fi o hoaţă ...

— Ei bine, fie cum zici tu ! hotărî Patatina. Dar atunci, te rog explică-mi, dacă ţi l-au luat hoţii, aşa cum ai spus, cum de l-ai mai găsit apoi ?

— Păi nu l-am găsit eu, EL M-A GĂSIT PE MINE ! Asta, fireşte, fiindcă el este un ceas întors cu grijă. Înţelegi, un ceas întors bine, ştie să se întoarçă întotdeauna la stăpînul său. Că de aia se şi întoarce ceasul ; e un exerciţiu pregătitor, ca să ştie să se întoarcă singur, la o adică... Patatina îşi spuse că o să mai mediteze, cînd se va întoarce acasă, la cele aflate de la Pasărea Ciudată ; poate că, dacă se va gîndi în linişte la toate aceste trăsnăi, o să reuşească să priceapă cîte ceva...

— Şi cum te cheamă pe tine ? rosti Patatina, în sfîrşit întrebarea pe care ar fi trebuit s-o pună de la început.

— PA-PA-CUC ! PAPACUC mă cheamă ! spuse veselă Pasărea ciudată. Vrei să-ţi spun povestea mea ?

— Fireşte !

— Află atunci că în Klecsonia sînt două categorii de ceasuri : toată lumea foloseşte fie ceasuri-domestice (adică ceasuri cu cuc — aşa cum sînt sigură că aveţi şi voi) fie ceasuri-sălbatice — adică ceasuri cu papagal (aşa cum sînt tot la fel de sigură că nu aveţi şi voi). Dar Zbu, savantul — pofti să aibă un ceas cum nu s-a mai pomenit, un ceas — fistîcitoare. Un ceas domestic, cu papagal. După ce făcu această introducere, papacucul începu să cînte în gura mare, „şlagărul vieţii sale“ :

A meşterit Zbu cît a meşterit
Dar ceas cu papagal cum şi-a dorit
Văzînd că nicidecum nu i-a ieşit
S-a răzgîndit, s-a răzgîndit, s-a răzgîndit

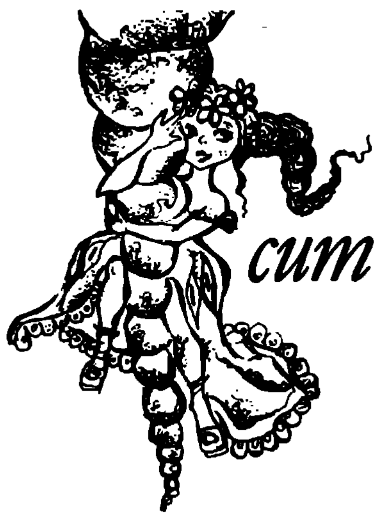
şi de necaz
pofti UN PAPAGAL CU CEAS !
Acum, un papagal sălbăticit
Îi trebuia spre-a fi domesticit !
Pe mine în pădure m-a găsit
Şi rău de tot,
de tot, de tot
M-a chinuit !

Şi iată-mă, dintr-o sălbatecă
pasăre aleasă
Schimbată în nătîngă pasăre de
casă !
Nici cuc domesticit (de ceas)
eu nefiind
Şi după-a papagalului sălbăticie jinduind,
Cu „piese“ construit din amîndouă
Ieşit-am pasăre originală, nouă ;
Ieşit-am din amestec
cam năuc :
Ieşit-am chiar un PAPACUC, UN PAPACUC,
UN PAPACUC !

CAPITOLUL CINCI

CU SURPRIZE MARI ȘI MICI : UN CEAS CARE ÎȘI DĂ CU PUMNII ÎN CAP : O UȘĂ-NEUȘĂ ȘI ÎNTÎLNIREA CU CROCOFANTUL ȘI CONTELE DE ȚAM-NISAM

Un ORAR cum nu s-a mai văzut

Patatina și Papacucul se apropiară, cîntînd, de Castelul de Nisip sau mai bine zis de locul pe care acesta se înălțase mai înainte. Acum, numai castel nu se putea numi ceea ce construiseră oaspeții lui Zbu. Dărîmînd frumoasa clădire, ei ridicaseră în locul ei o adevărată fîstîcitoare, ceva ce nu era nici rotund, nici pătrat, nici dreptunghiular, nici rombic. De fapt, era o creație arhitecturală ce avea cîte ceva din toate aceste forme geometrice, fără a fi pe deplin nici una din ele. Patatina și Papacucul se învîrtiră de cîteva ori împrejurul acestei noi construcții, însă, spre uimirea lor, nu găsiră nici o fereastră și nici o ușă. În schimb, observară, lipită cu spatele de zidul ciudatei clădiri, o lighioană și mai ciudată.

— Aș putea spune că-i un crocodil, comentă fetița — dacă n-ar avea urechile astea enorme de elefant!

Cum lighioana dormea, pasărea și Patatina, tot învîrtindu-se în jurul clădirii, în căutarea unei uși, săriră de două ori cu bine peste coada ei, (o adevărată coadă de crocodil) ce le bara drumul. Dar a treia oară, Papacucul se fîstîci (lighioana sforăia tare urît, te treceau fiorii numai ce o auzeai) — și se împiedică de coada acesteia, căzînd în cioc. Ceasul de la piciorul păsării se desprinse din cureaua de care era prins și, rostogolindu-se, începu să sune infernal de tare. Firește, lighioana se trezi — deschise niște ochi, cît două farfurii, cu care se holbă la ceasul care făcea atîta gălăgie. Văzînd că lighioana s-a trezit, ceasul Papacucului se sperie rău de tot, drept care începu să zbîrnîie cu puteri noi. Și zbîrnîia așa, fără întrerupere, tremurînd și holbîndu-se la fantastica arătare.

Patatina observă cu uimire că din trupul rotund al ceasului ies două mînuțe și două picioruşe, tot astfel cum le ies, încet-încet melcilor, cornițele. Ceasul prinse a-şi trînti pumni în cap — mai bine zis în bumbul soneriei, pentru a face ca zbîrnîitul să înceteze. În cele din urmă, văzînd (sau mai bine-zis auzind) că soneria sa stridentă nu mai conteneşte, ceasul se hotărî să-şi folosească şi picioruşele... şi... o zbughi la fugă.

— Un ceas bine întors, se întoarce întotdeauna — mormăi Papacucul, privind după el, printre gene.

— Doriți cumva să intrați ? întrebă mieros lighioana, uitîndu-se cu ochiul stîng la Patatina şi cu cel drept la Papacuc (notez că fetița stătea în dreapta cozii sale, iar pasărea în stînga ei).

— De intrat am intra noi, dar nu găsim uşa — răspunse Papacucul.

— Da ! întări Patatina, cum să intrăm, dacă nu vedem nicăieri nici o uşă ? !

— Ha ! Ha ! De-aia credeți voi că nu puteți intra ? Fiindcă N-AȚI VĂZUT UŞA ?... Neee ! Vă înşelați amarnic, zise lighioana.

Pasărea şi fetița se priviră una pe alta cu uimire, neştiind ce să răspundă.

— N-ați putut intra, continuă cu un glas plin de emfază ciudata lighioană — n-ați putut intra, repet, nu fiindcă voi n-ați văzut uşa, ci fiindcă UŞA NU V-A VĂZUT PE VOI !

Cum Papacucul şi Patatina nu pricepeau nimic, continuau să tacă, schimbînd între ele priviri mirate.

— Ce-o fi aşa de greu de înțeles ? îşi pierdu răbdarea lighioana, văzînd că vorbele sale n-au efectul scontat de ea, deoarece nu sînt înțelese. M-au retrogradat ! — izbucni ea cu un glas plin de obidă. Pînă mai ieri eram portarul lui Zbu. Dar cum tot adormeam în timpul slujbei, acesta, drept pedeapsă, m-a pus în loc de uşă. Şi lighioana se dădu deoparte, lăsînd să se vadă o deschizătură, pe care, pînă atunci o acoperise cu spatele.

— În adevăr, ține loc de uşă, murmură Patatina.

— Şi dacă află Zbu că eşti o Uşă care doarme în timpul ser-

viciului și-o să te retrogradeze în continuare, drept pedeapsă, pe ce post te va pune ?

— Pe post de cheie, firește, rîse lighioana. O să pună în loc de ușă un portativ muzical, iar eu o să trebuiască s-o fac fie pe cheia fa, fie pe cheia sol !

— Dar, de fapt, tu... șopti timidă Patatina — tu, ce ești ? Vreau să spun, continuă ea roșind, pari a fi crocodil, dar știi, astea... (și zicînd „astea", ea făcu un gest cu mîinile, desenînd în aer conturul celor două uriașe urechi de elefant).

— Oh ! rînji arătarea cu dinții săi cît aragazul — dar nu sînt decît un biet CROCOFANT !

— Ce fîstîcitoare o mai fi și asta ? îngăimă fetița la urechea Papacucului.

—Dar ce nu-i clar, îi șopti tot la ureche, pasărea. „Crocofant" vine de la „crocodil" și „elefant". E, adică, un crocodil cu urechi de elefant.

— Bucuroasă de cunoştinţă, dragă Crocofantule — spuse repede fetiţa. Ştii, noi am vrea să intrăm în casă...

— Caaa-săăă ? holbă Crocofantul ochii săi cît farfuriile. Hm! Auzi la ea, casă ! Păi dacă ar fi o simplă casă, m-aş încumeta şi eu să intru.

— Nu e deloc cuviincios ca o uşă să intre în casă — observă repede Papacucul (de fapt spusese asta fiindcă se temea grozav de Crocofant şi n-ar fi avut nicicum chef să-l vadă intrînd după el în locuinţa lui Zbu).

— Adevărat grăit-ai, îl aprobă Crocofantul, cu năduf. V-aţi gîndit voi, vreodată, ce trist trebuie să fie, să ai un post de uşă ? N-ai voie nici să intri, nici să ieşi din casă. Mai rău ca un străin, acesta poate intra, la o adică, în casa la care tu eşti uşă. Dar tu, ca uşă a casei, fiind, deci oarecum „de-ai casei" şi nu un simplu străin, n-ai dreptul să intri. De fapt — oftă lighioana, dacă stau şi judec mai adînc, ca uşă, nu eşti nici în casă, nici în afara casei... Şi din ochii Crocofantului se desprinse o lăcrimioară (nu mai mare decît o oală).

— Deh ! se însenină brusc lighioana — dar, din fericire, ASTA (şi arătă cu laba spre clădirea din spatele lui) — nu-i deloc o casă, dar ştiţi, ab-so-lut deloc ! Apăsă cu ciudă cuvintele — aşa că n-are de ce să-mi pară rău !

— Dar... atunci... ce-i ? întrebară în cor fetiţa şi pasărea, arătînd spre clădire.

— E un LABIRINT, strigă furios Crocofantul. Musafirii lui Zbu au dărîmat fostul castel de Nisip şi au construit în locul lui un labirint !

— Apropo ! zise repede Papacucul — i-ai văzut cumva pe aceşti musafiri ai lui Zbu ? Unde se află acum ?

— Înăuntru !

— Ne laşi şi pe noi să intrăm ? se rugă Papacucul.

— Zău aşa ! Putem intra ? insistă şi Patatina.

— De intrat, PUTEŢI INTRA, dar sigur nu veţi putea ieşi. V-am mai spus doar ! E un labirint !

— Totuşi noi am vrea să intrăm ! îndrăzni fetiţa, care nu mai fusese niciodată într-un labirint şi era curioasă.

— Dar n-o să fie plăcut deloc — îi avertiză Crocofantul. Gîndeşte-te, după primii zece paşi, o să te rătăceşti — într-un labirint nu se poate altfel — fiindcă într-un labirint RĂTĂCIREA este specialitatea casei... Şi lighioana se opri puţin din vorbărie, spre a rîde (cu lacrimi de crocodil, fireşte) de propria sa glumă, care-i părea foarte reuşită.

— Aşa că, îşi continuă Crocofantul raţionamentul, voi, dacă intraţi aici, o să fiţi nevoiţi, la un moment dat, să căutaţi uşa ca să ieşiţi şi n-o să fie tocmai plăcut. Ori este o nebunie de vreme ce staţi acum lîngă mine, adică lîngă uşă, să intraţi, numai şi numai pentru ca, după o jumătate de oră, să mă căutaţi de zor, cum fac deşteptii dinăuntru.

— Oare va trece mult timp pînă te vor găsi ? întrebă fetiţa.

— Oho ! S-ar putea să treacă ore şi ore în şir ! Ora de matematică, de chimie, de geografie ! Să treacă trimestrul unu şi doi şi ei tot să nu iasă ! După două minute de gîndire, Crocofantul adăugă :

— Dar s-ar putea întîmpla şi invers...

— Şi noi ce facem pînă atunci, dacă nu intrăm ?

— Plimbaţi-vă ! le sfătui Crocofantul. Ah ! Numai cînd eşti uşă şi trebuie să stai pe loc, în timp ce alţii vin şi pleacă, numai atunci îţi poţi da seama cît de plăcut este să te plimbi...

— Să ne plimbăm, atunci, dar pe unde ? bătu din palme veselă Patatina, privind în jurul ei. Uite, văd prin împrejurimi nişte dealuri, ce-ar fi să ne urcăm pe unul din ele ?

Papacucul, căruia îi adresase fetiţa întrebarea, tocmai se pregătea să-i răspundă, cînd, deodată, rămase cu ciocul căscat de uimire. Se uita ca hipnotizat la un individ cu perucă portocalie, călare pe o bicicletă, care-şi făcuse apariţia lîngă ele, aşa, tamnisam, ca picat din cer.

— Priveşte ! Contele de Tam-Nisam ! şopti Papacucul, înghiţind în sec de emoţie.

— Patatina te-a întrebat dacă vrei sau nu să urci dealul acela ! se răsti Crocofantul la Papacuc, ignorînd prezenţa contelui. Pasărea parcă asurzise, deoarece continua să se uite, buimăcită,

la contele de Tam-Nisam ; ba mai şi sughiţa cît se poate de caraghios, fireşte, de spaimă. Cît despre conte, acesta-şi pusese lornionul la ochi şi privea, pe rînd, cînd la fetiţă, cînd la pasăre ; iar cînd auzi cele spuse de Crocofant, se strîmbă de parc-ar fi luat ulei de ricin.

— Să te urci pe deal ! repetă el, schimonosindu-se şi mai urît, ca şi cum o asemenea idee i-ar fi provocat scîrbă. Să urci dealul ! Oh ! o asemenea îndeletnicire este ceva cu totul lipsit de rafinament.

— Dar atunci CE, ce să urc, dacă nu dealul ? Altceva n-am la îndemînă — se înfurie Patatina aşteptînd un răspuns de la conte. Spune şi tu dacă nu-i aşa — se întoarse ea spre Papacuc, pentru a-i afla părerea. Dar, spre uimirea sa, văzu că acesta se ascunsese sub cuibul pe care-l purta de obicei la subsuoară, cuib care tresărea în mod comic ori de cîte ori pasărea sughiţa.

— Dar este evident că a urca un deal este un lucru cît se poate de grosolan. Unde mai pui că se află la îndemîna oricui !

Poţi să urci chiar două, trei, patru dealuri şi tot n-aş putea spune că ai făcut mare brînză ! — declamă cu glas retoric contele. Ei ! dar ia încearcă mata să urci două, trei, patru octave ! ASTA da, ASTA ESTE o plimbare plină de nobleţe !

— Are dreptate, da, da ! îl aprobă Crocofantul — şi încercă să cînte „do major", cu un glas dogit ; dar făcu două, trei falseturi şi, în cele din urmă, se opri la un „si", cîntat cu o voce atît de piţigăiată, încît îi pufni rîsul pe toţi. Chiar şi Papacucul rîdea, scuturînd cuibul cu hohotele sale.

— Bine, dar eu vreau să mă plimb cu adevărat ! Vreau să urc un deal, tocmai pentru a ajunge undeva ! Dacă urc o octavă, chiar două sau trei, tot pe loc rămîn, şi nu ajung nicăieri, se apără fetiţa.

— Nu zău !? Dar cine ţi-a împuiat capul cu gogomăniile astea ? se interesă, calm, contele de Tam-Nisam, ridicîndu-şi semeţ capul.

Patatina se căzni să găsească o frază usturătoare, spre a-l face de ruşine pe contele care debita cu îngîmfare atîtea nerozii. Cum însă nu găsi nici una, tăcu şi privi în jos, muşcîndu-şi buzele. În timpul acesta, contele se dădu jos de pe bicicletă şi începu să deseneze un şotron. Patatina se uită întrebătoare la Crocofant, dar acesta se făcea că doarme (sau poate chiar dormea cu adevărat).

— Nu vrei să jucăm şotron ? O întrebă contele pe fetiţă, atunci cînd termină de desenat.

— Întotdeauna pui întrebări aşa, tam-nisam ? zise ea, pufnind în rîs. Ştii, mai înainte vorbeai despre nobleţea octavelor şi deodată mă întrebi dacă nu vreau să joc şotron.

— Ei, nu chiar tam-nisam ! Şi şotronul ăsta are dichisul lui — mormăi Crocofantul, deschizînd un ochi. Ţi-am mai spus, pînă ies ăştia de aici (şi zicînd „ăştia", se strîmbă plin de dispreţ, arătînd spre labirint) o să treacă ore şi ore... Dar ai noroc, sînt numai ore frumoase — adăugă el repede : vine întîi ora de muzică, apoi ora de istorie — şi, la sfîrşit, ora de Klecsologie sau — e tot aia — ora de hlizeală şi visare cu ochii deschişi.

Mai întîi, Patatina crezu că bietul Crocofant s-a zăpăcit puţin de atîta stat pe loc, ca uşă. Dar cînd se apropie şi privi şotronul desenat de contele Tam-Nisam, ajunse la concluzia că ceva din spusele lighioanei tot trebuie să fie adevărat. Oricum, contele desenase un şotron format din două pătrate, cu un cerc la capăt.

În primele două pătrate scria : „Muzica (probabil era vorba de două ore de muzică). Cercul era tăiat în două cu o linie : în dreapta liniei era scris „Visare cu ochii deschişi", iar în stînga ei — „Hlizeala".

— Nu pricep nimic — zise Patatina. Ce-i asta ? arătă ea spre desen.

— Este un „Şotron-orar" — răspunse mîndru contele.

— Hai, începe jocul, dacă vrei să te plimbi !, o îndemnă Papacucul.

Ceea ce spunea contele nu era prea clar. Fetiţa îşi făcu vînt să sară... dar nu reuşi. Parcă un perete nevăzut s-ar fi aflat în faţa ei, împiedicînd-o să pătrundă în prima pătrăţică a şotronului.

— Hei ! Stai ! Ce-i asta ? făcu nemulţumit contele. Dar ce crezi mătăluţă, că aşa se intră în ora de muzică, ţopăind într-un picior ? Ce maniere, ce maniere domnilor, îşi plesni el palmele, ridicînd ochii spre cer.

— Dar... ce trebuie să fac ?

— Să urci două octave, fireşte ! Decît să urci un deal şi să te plimbi fără rost, mai bine urcă două octave şi te vei plimba prin ora de muzică.

Patatina se aplecă spre cuibul sub care stătea ascuns Papacucul şi îi şopti acestuia :

— Hei ! Tu nu vii cu mine, să facem o plimbare în ora de muzică ?

— Nţţ ! făcu acesta. În primul rînd, nu ştiu să cînt nici o gamă, nu pot urca nici o octavă — şi apoi, prefer să rămîn ascuns aici. Dacă ies şi vede contele că mi-a fugit ceasul, că nu-l mai am, mă pîrăşte lui Zbu şi-o să fie vai şi amar de penele mele.

— Ei, hai !, urcă trei octave, odată ! zise nerăbdător contele.

Patatina cîntă gama „do major“, iar cînd ajunse la „do“ de sus, îl ridică cu o octavă, apoi cu încă una... şi simţi cum se înalţă uşor-uşurel spre cer. Închise ochii de spaimă, iar cînd îi deschise, realiză că zbura sus, printre nori.

— Zburăm în măsura de şase a opta, la înălţimea de trei octave ! se auzi glasul pilotului.

Patatina îşi dădu seama că zbura printre nori pe un avion de hîrtie ; mai bine-zis, pe un avion făcut de ea, cîndva, dintr-o foaie ruptă din manualul de Muzică.

CAPITOLUL ŞASE

ÎN CARE APAR NOI FÎSTÎCITORI : ŞOARECUL PORTAR, CASTELUL-CARTE, ORA DE MUZICĂ, CICISBEUL SACÎZ ŞI FARFISA, PAPASUPA ŞI GENERALUL CASTANĂ

Un război muzical

Avionul aterizǎ lîngǎ o clǎdire uriașǎ. Deși ai fi zis cǎ-i un bloc, totuși zidul din fața Patatinei pǎrea a fi mai degrabǎ o copertǎ de carte, de o mǎrime neobișnuitǎ. Pe o etichetǎ cam cît un geam, lipitǎ de „copertǎ" scria „Manual de muzicǎ". Fetița începu sǎ se învîrtǎ în jurul acestui mare manual de muzicǎ, uriaș cît o clǎdire, sau care poate, mai știi — ținea chiar loc de clǎdire. „N-ar fi de mirare sǎ fie așa" — gîndi ea. „În Klecsonia, totul este posibil. Se poate și ca un Crocofant sǎ fie ușǎ și ca o carte sǎ fie casǎ...".

— Cǎutați pe cineva ?

Cel ce se adresase fetiței era un șoarec cu joben și ochelari, care ieșise de sub cartea-casǎ.

— Trebuie neapǎrat sǎ caut pe cineva ? — îl întrebǎ Patatina.

— Bǎnuiesc cǎ asta faci, zise șoarecul. Dar nu sînt absolut sigur. Așa cǎ trebuie sǎ mǎ lǎmurești imediat — chițcǎi el, privind-o cu impertinențǎ.

— Și dacǎ te-aș lǎmuri cǎ nu caut „pe cineva anume", ai fi fericit ?

— Oho ! ba aș fi foarte nefericit — chițcǎi șoarecul și mustǎțile i se pleoștirǎ.

— De ce adicǎ ?

— Fiindcǎ, desigur, dacǎ nu cauți pe cineva anume, atunci înseamnǎ cǎ dumneata cauți pe toatǎ lumea. E logic : sau vrei sǎ te vezi numai cu cineva, sau sǎ te vezi cu toatǎ lumea. Doar

n-ai să-mi spui că nu vrei să vezi pe nimeni, că atunci nu înţeleg ce te-a făcut să baţi atîta cale, pînă aici ?!

— Asta-i Aiurea-Vorbire — se enervă Patatina. Cînd îţi pui în gînd să cauţi pe cineva anume, nici atunci nu eşti sigur că-l găseşti. Dar să vrei să cauţi pe toată lumea odată... nu, dar asta-i curată neghiobie. Aşa ceva nu-mi pot pune în gînd. Eu obişnuiesc să-mi pun numai lucruri serioase în gînd. Aşa că...

— Stai, stai puţin... cum ai spus că obişnuieşti să faci ? Să-ţi PUI ÎN Gînd ? Şi ce anume îţi pui în gînd ?

— Păi — zise fetiţa — îmi pun fel de fel de lucruri în gînd, dar numai din cele imposibile, nu. Tu nu obişnuieşti tot aşa ?

— Oh, nu... dimpotrivă ! făcu trist şoarecul, pentru mine, ORICE LUCRU, ORICE LUCRUŞOR, cît de mic, este imposibil de pus în gînd.

— Sărăcuţul de tine — îl compătimi sincer fetiţa, asta probabil fiindcă n-ai voinţă. Aş putea să te ajut cu ceva ? Despre ce fel de lucruri este vorba ?

Şoarecele clipi din ochi, îşi roase puţin codiţa, nehotărît, şi în cele din urmă o zbughi în cotlonul lui de sub casa-carte, de unde apăru, după cîteva clipe, cu o trăistuţă.

— Iaca ! Asta-i toată averea mea. Pune-o la păstrare, te rog. S-o ştiu la loc sigur.

— Dar cred că locul cel mai sigur e în locuinţa ta, răspunse mirată fetiţa. Unde-aş putea-o eu pune la un loc mai sigur ?

— Hai, te rog ! Nu te mai preface că nu ştii ! Doar ai spus că obişnuieşti să-ţi pui tot felul de lucruri în gînd. Pune atunci acolo şi lucrurile astea ale mele. Eu, oricît m-aş căzni, nu le pot pune decît în buzunar sau în traistă, dar... (aici şoarecul îşi coborî vocea şi privi de cîteva ori de jur-împrejur, pentru a se convinge că nu-i nimeni să-l audă) eu ÎN GÎND NU POT SĂ LE PUN, brînza şi nucile astea, foarfecii şi mănuşile astea, afurisite lucruri !

Surprinsă, Patatina nu ştia ce să-i răspundă. Noroc că tocmai atunci îşi făcură apariţia, braţ la braţ, un motan-poliţist şi un ţînţar-pompier, ultimul purtînd pe cap o cască roşie, de două ori mai mare decît el. Văzîndu-i, şoarecul se fîstîci şi, uitînd de trăistuţă, începu să turuie :

— De aceea v-am întrebat, domniță : căutați pe cineva anume, sau pe toată lumea ? Dacă vreți să vedeți pe cineva anume, spuneți-mi la ce pagină locuiește și vă deschid la foaia respectivă, că de, asta-i meseria mea de portar. Dar dacă cumva căutați pe toată lumea, aflați că aș fi tare nefericit, fiindcă ar însemna să vă deschid de 88 de ori, să vă introduc adică la fiecare pagină..

— MI-AU promis că o să-și facă datoria cum trebuie toți șoarecii ăștia portari, dar văd că-și fac de cap și de mustăți. Auzi, colo ! Dumnealui ar fi nefericit dacă domnița ar căuta pe toată lumea. Leneș ce ești !

Șoricelul, auzind mustrarea aspră a motanului, se făcu mic mititel de tot.

— Ești-ți-țiui un leneș și un arță-ți-țiu-gos ! țiui la rîndu-i Țînțarul-pompier. Trebuie să-ți-țiui vezi de slujba-ți-țiui, să-ți-țiui faci datoria-ți-țiui, fiindcă altfel nu-ți-țiui văd bine mustăți-țiui-le !

— Ce MI-AU auzit urechile ? Vrrreți să vedeți pe toată lumea ? Aveți de gînd să faceți vizite la toate paginile ? miaună politicos Motanul-Polițai, sărutînd mîna Patatinei.

— Oh, nu ; spuse repede fetița, căreia i se făcuse milă de șoarecul portar al casei-manual de muzică. Aș vrea să vizitez doar una-două pagini !

— Sînteți-țiui sigură ? țiui răutăciosul țînțar-pompier. Nu trebuie să-l menajați-ți-țiui ! mai adăugă el, țiuind războinic și amenințîndu-l cu pumnul pe șoarec (din scuturătura gestului de amenințare, casca se prăbuși peste dînsul și-l acoperi în întregime).

— Sînt cît se poate de sinceră ! zise ea atunci — n-am la dispoziție decît cele două ore, așa că, nu pot vizita pe toți cei care locuiesc aici ! Te rog, prietene, introdu-mă la pagina 17 ! adăugă ea, privindu-l cu înțeles pe șoarece. Șoarecul-portar deschise cartea-clădire la pag. 17. Pe acea pagină era desenat un frumos palat, în mijlocul unei minunate grădini. „Ia să vedem... cine locuiește la pagina 17 ?" își spuse Patatina, care era, firește, foarte curioasă, dat fiind că spusese acest număr la întîmplare. Nu-și termină bine gîndul, că se și pomeni în grădină. Fetița păși

curajoasă pe prima cărăruie care îi ieşi în faţă şi în curînd se află lîngă un frumos palat înconjurat de tufe de trandafiri.

— Hei ! Nu-i nimeni pe aici ? strigă ea, făcîndu-şi palmele pîlnie. De răspuns, nu-i răspunse nimeni. Dar, cam după cinci minute, de după nişte tufe, îşi făcu apariţia un personaj cît se poate de caraghios. Era un tînăr cu faţa galbenă şi colţuroasă, cu un păr portocaliu, vîlvoi. Era îmbrăcat într-un frac de dirijor, iar în mînă ţinea o plasă de prins fluturi. De fapt, „fluturii" după care alerga el, nu erau chiar fluturi, ci nişte ceasuri cu aripi de fluturi. Patatina observă că erau în număr de douăsprezece şi că fiecare din ele arăta cîte o oră a zilei. Mai mult, în timp ce zbura, fiecare îşi cînta „cîntecul orei sale". De îndată ce unul din aceste ceasuri-fluture era prins în plasă de ciudatul tînăr, acesta şi începea să-şi cînte cît se poate de fals şi de strident melodia, încît junele cu păr portocaliu trebuia să-şi astupe imediat urechile cu mîinile, spre a nu se îmbolnăvi de surzenie sau afonie. Şi atunci, fireşte, scăpa plasa din mîini, iar cîntătorul fluture-ceas devenea liber. Fetiţa urmări această scenă repetîndu-se de cîteva ori şi, în cele din urmă, nu se mai putu abţine şi izbucni în rîs : tînărul avea o mutră atît de acră, atunci cînd era nevoit să asculte acele falseturi ! La auzul hohotelor ei, acesta se întoarse spre tufişul în care se ascunsese fetiţa, căzu în genunchi şi spuse, cu mîna la inimă :

— Farfisa, tu eşti ?

— Da de unde, veni răspunsul, eu sînt Patatina. Dar tu cine eşti ?

— Mă numesc Sacîz şi sînt cel mai nefericit dintre toţi locuitorii paginii numărul 17 !

— Sînteţi de profesie dirijor ? îl întrebă ea.

— Ehehei ! Am o meserie mult mai grea ! Sînt CICISBEUL Farfisei !

— Ci... Ci... Ce ? Cum ai spus ? Ce fîstîcitoare mai e şi asta ?

— Na-ţi-o bună ! Ce, chiar nu ştii ce-i aia cicisbeu ? Vrei să spui că n-ai şi tu, ca orice fetiţă drăguţă, cicisbeul tău ?

— Mai ştii ? făcu ea gînditoare. Poate că am vreunul, fără să ştiu, după cum am aflat de curînd că am un cal verde pe

perete, al meu, numai al meu, adică, şi de care habar n-am avut.

— Cicisbeul e un fel de prieten care ţine mult de tot la tine, te conduce peste tot şi-ţi poartă de grijă. Un prieten care te ajută la nevoie, îţi îndeplineşte bucuros toate dorinţele !

— Mde... făcu fetiţa — prieteni am eu, dar chiar aşa nu-i nici unul. După cîte înţeleg, o îndrăgeşti foarte mult pe Farfisa, de vreme ce spui că eşti cicisbeul ei, şi nu un prieten ca oricare altul.

— Aşa-i ! Aşa-i ! oftă Sacîz, îngălbenindu-se şi mai tare. Dorinţa ei este lege pentru mine. Uite, mi-a poruncit să-i prind un ceas-fluture, iar eu mă căznesc de trei ore...

Pe cînd spunea Sacîz acestea, un fluture-ceas-cîntător trecu chiar pe lîngă nasul lui, cîntînd o melodie despre ora şapte. I se aşeză apoi pe cap... şi se încurcă în pletele încîlcite şi cleioase ale lui Sacîz. Patatina înşfăcă imediat ceasul-fluture şi-l băgă într-o colivie pe care-o zărise lîngă un tufiş. Atunci apăru, ca din pămînt, un lacheu, care înhăţă colivia şi o zbughi cu ea în castelul Farfisei.

— Ei ! ACUM să văd ce-o să spună Ea... murmură Sacîz, frecîndu-şi fericit mîinile. Şi se proţăpi sub balconul Farfisei, în aşteptarea unui semn de viaţă, de la adorata sa. Aceasta nu se lăsă mult aşteptată. Uşa balconului se deschise şi Farfisa apăru... doar pentru a azvîrli colivia în capul cicisbeului ei.

— Eu ţi-am cerut un fluture-ceas care să cînte frumos, nu unul care să zdrăngăne ca un pian dezacordat ! răcni ea.

— *Cu zel deosebit*
m-am ostenit
Porunca-ţi eu întocmai am îndeplinit
E vina mea că dînsul, de e-n captivitate
doar hîrîieli şi falsuri
capabil e de-a scoate ?
— scînci Sacîz, pipăindu-şi cucuiul.

— O grădină-concert să-mi faci sub balcon, poate îmi vindeci urechile ! porunci ea, trîntind ușa, și dispărînd după perdele.

Sacîz se apropie amărît de colivia zvîrlită-n iarbă, și-i deschise ușa. Fluturele-ceas își luă zborul și, de îndată ce fu în libertate, începu să cînte o frumoasă melodie. După care, cicisbeul se apucă de grădina-concert. Mai întîi săpă în pămînt o sumedenie de brazde-portativ (adică brazde făcute cinci cîte cinci). Semănă aceste brazde cu semințe de note : semințe de „do", de „re", de „mi bemol". de „la diez" ș.a.m.d. După aceea aduse o ladă plină cu sticluțe de toate formele și culorile. Patatina observă că fiecare sticluță poartă cîte o etichetă ; iar pe etichetă scria fie „apă de flaut", fie „apă de vioară" sau „apă de contrabas". Sacîz lua sticluțele și turna conținutul lor pe brazde, după cum îi indica partitura după care făcea el acea grădină. Cum turna apa, cum răsăreau și florile-note.

— Nenorocire ! strigă speriat Sacîz, cotrobăind prin lădiță. Nu am sticluța cu „apa de pian !" mai rosti el și... se trînti la pămînt, începînd să plîngă amarnic. Patatina stătea stingherită, neștiind ce-ar putea face pentru a-l ajuta. Deodată, fetiței îi fu atrasă atenția de o făptură mititică, cu fața negricioasă, îmbrăcată într-o rochie roșie. Tîra după ea un mic pian (pe măsura ei) de culoare roz, pe care îl legase cu o sfoară de degetul său cel mic. Mergea cîțiva pași, după care se oprea și adormea cu capul în piept. Apoi tresărea, trezindu-se, mai înainta puțin, după care iar ațipea cu capul în piept. Adormise astfel de-a-n picioarelea, tocmai cînd trecea prin dreptul fetiței. Patatina îl trase pe Sacîz de mînecă, arătîndu-i ciudata făptură.

— Tii ! Sînt salvat ! strigă acesta, atît de tare, încît mica pianistă se trezi și-l privi buimacă.

— Ea e ! Ea e ! trîmbiță Sacîz nebun de bucurie. Cum ? întrebă el pe fetiță — n-o cunoști ? Dar e PAPASUPA ! PAPASUPA ! Faimoasa boabă de piper, care cîntă la pian !

— Are un nume foarte interesant — spuse fetița.

— Papasupa ? Păi acest nume se datorește faptului că e o boabă de piper, iar boabele de piper sînt uneori păpate și în supă. Văzînd că Papasupa se uită urît la el, Sacîz continuă pe un ton lingușitor :

— Bineînțeles, ea este o boabă de piper deosebită, nu-i făcută spre a fi păpată în supă... Este o mare pianistă la un pian mic !

— Ba, mai bine-zis — o pianistă care cîntă la ascuțitoarea mea, în formă de pian, șopti Patatina, ca pentru sine, privind spre pianul Papasupei.

— Ce spui, ce spui ? ciuli urechile Sacîz. Instrumentul este o PIANASCUȚITOARE, firește.

— PIANASCUȚITOARE ! Chiar așa ! spuse fetița fericită că a descoperit înțelesul unei noi fîstîcitori. Își încrucișă brațele și vorbi pe nerăsuflate : „Pianascuțitoarea este deci ascuțitoarea mea de creioane, în formă de pian, la care cîntă în Klecsonia o boabă de piper, pe care o cheamă Papasupa. Frumos !"

În timp ce cicisbeul și fetița discutau astfel, Papasupa adormi iarăși cu capul pe piept.

— Poftim ! Acum, tocmai acum a adormit, cînd am cea mai mare nevoie de ea ! se răsti Sacîz. Și doar i-am spus să nu se mai îmbrace cu flori de mac !

Atunci observă și Patatina că rochița roșie a Papasupei era o floare de mac, din a cărei pricină ea dormea mereu de-a-n picioarelea. Sacîz dispăru după niște tufișuri, revenind cu o floare de bună-dimineața în mînă. Trezind-o pe boabă, o rugă să se îmbrace în acea floare, spre a veni să acompanieze cu pianul ei grădina-concert.

În timp ce Papasupa se schimba, Sacîz începu să facă o repetiție cu florile-note. Patatina observă că fiecare din ele scotea un sunet specific (în privința înălțimii) după locul în care fusese plantată în brazda-portativ, și, de asemenea, că avea timbrul acelui instrument cu a cărui „apă" fusese udată. De fapt, totul se întîmpla ca și cum, într-o partitură de concert, notele ar fi cîntat singure. Apăru și Boaba de Piper, în rochie de floare de bună-dimineața. După ce aceasta se așeză la a sa pianascuțitoare, Sacîz se sui pe un bostan, își ciufuli părul și începu să dea cu disperare din mîini. Cică dirija. Era totuși evident nu numai faptul că Sacîz nu era un bun dirijor, dar și că florile și Papasupa nu aveau nicidecum nevoie de dirijor. Boaba de Piper nu-și scotea nasul din partitură, iar florile-note cîntau în perfectă armonie, cu ochii la cer. Oricum, Sacîz se ostenea și transpira înainte, dat fiind că Farfisa ieșise în balcon spre a asculta minunatul concert interpretat de grădina de flori-note, sădită de cicisbeul ei. Dar audiția nu ținu mult. La un moment dat, toată lumea începu să strănute ; mai bine-zis, strănutau toți, cu lacrimi în ochi, în afară de Papasupa, care era pricina tuturor acestor strănuturi.

— Vezi ! Doar mă așteptam eu la una ca asta ! Așa se întîmplă ori de cîte ori dă dumneaei concerte ! Umple aerul cu praf de piper ! Haaapciu ! Nu pot înțelege cum face, că întotdeauna pipereazā aerul ! Da ! PI-PE-REA-ZĂ A-E-RUL !

Tocmai spunea Sacîz acestea, cînd se trezi cu un ibric în cap. Ibricul fu urmat de un castron şi de un ceainic, care trecură vîjîind pe lîngă nasul fetiţei. Farfisa se enervase şi începuse să arunce cu tot ce-i cădea în mînă. Patatina o luă la fugă, şi fugi, fugi, lăsînd strănuturile undeva departe în urma ei. Curînd îi ieşi în faţă uşa-pagină pe care intrase.

— Adio, pagina 17 ! Adio Sacîz şi Farfisa, adio Papasupa, zise ea, printre strănuturi, întorcînd pagina şi ieşind afară. Cum nu trecuse decît una din cele două ore de muzică, Patatina îi ceru şoarecelui-portar s-o introducă la pagina nr. 13.

...Se pomeni pe o potecă. Păşind cu grijă şi luare-aminte, fetiţa ajunse în vîrful unui deal unde, la umbra unei ciuperci, stătea „Generalul". Era o castană solidă, îmbrăcată în uniformă de General. Pe cap avea un coif făcut din fostul său înveliş verde, ţepos. Generalul, aşezat la o măsuţă, cu o babeţică la gît, înfuleca spaghete dintr-un castron. Patatina se înveseli la vederea lui, aşa că, făcu o graţioasă reverenţă şi spuse surîzînd :

— Generalul Castană, nu-i aşa ? Încîntată să vă întîlnesc !

— El în persoană — răspunse acesta cu gura plină. Dar cum de ai ghicit ?

— Te-am visat de multe ori cu ochii deschişi, în timpul orei de muzică, după cum tot aşa i-am visat pe Papasupa, pe Sacîz ori pe Farfisa. Cum să nu te recunosc, dacă eşti din visul meu ? Sînt însă pe aici prin Klecsonia şi personaje din visele altor copii, continuă Patatina, aşa că fără ajutorul unui ghid mi-i greu să mă descurc de una singură !

Generalul Castană însă înfuleca cu poftă spaghetele, cu nasul în farfurie, fără să pară a da atenţie vorbelor fetiţei.

— Ce părere aveţi despre luptă ? zise el deodată, arătînd cu furculiţa înfăşurată în spaghete, undeva în spatele său.

— Care luptă ? întrebă fetiţa uluită, fiindcă nu auzea nici un zgomot.

— Ia du-te şi priveşte olecuţă ! o îmbie Generalul Castană, e foarte, foarte interesant !

Patatina trecu pe lîngă ciuperca sub care se afla Generalul, şi, din vîrful dealului, privi în vale, unde se vedeau două bata-

lioane de Castane-Războinice, care stăteau nemișcate, față în față, privindu-se reciproc, cu un aer agresiv.

— Ce se întîmplă aici ? Zău dacă înțeleg ce se petrece !

— Ce, nu vezi ? E război, îi răspunse Generalul Castană, fetiței, tot cu gura plină de spaghete.

— Bine, dar cine se luptă cu cine ?

— Castanele-Războinice-stîngi, adică acelea din dreapta, cu Castanele-Războinice-drepte, adică acelea din stînga. Adică, par-

don, s-ar putea să fie şi invers ; nu sînt sigur. Dacă mai meditez la asta, în timp ce-mi fac siesta, cred că o să te pot lămuri.

— Dar de cine sînt conduse castanele stîngi ? fu curioasă fetiţa.

— De mine, fireşte, zise Generalul Castană, umflîndu-şi, cu mîndrie, pieptul împodobit cu babeţică.

— Dar celelalte ?

— Tot de mine, şi ele ! grăi Generalul, cu aerul că a spus cel mai firesc lucru din lume.

Cum Patatina părea să nu înţeleagă, Castană se hotărî să facă efortul de a o lămuri :

— Poate lor nu le convine, dar mie îmi convine de minune. Îţi dai seama, în felul acesta, oricare din armate ar fi înfrîntă, eu tot victorios voi fi.

— Ai dreptate, — răspunse fetiţa, dar este tot atît de adevărat că, oricare din armate ar fi învingătoare, tu tot înfrînt vei fi.

— Oare aşa să fie ? zise Castană, clipind din ochi de uimire. Se gîndi două, trei minute, astfel că năduşi bine, dar cum nu reuşi să înţeleagă, oftă, mai luă o gură de spaghete şi spuse :

— Am să dau ordin ca soldatul Castană-răscoaptă să se gîndească la chestia asta. Ca pedeapsă că azi dimineaţă avea o ţeapă lipsă la coif !

Dar Patatina, observînd oarecare mişcare în rîndul celor două armate războinice, se apropie de vîrful dealului, spre a privi mai bine. Astfel, fetiţa văzu că fiecare castană-războinică poartă pe cap un coif făcut din vechiul său înveliş verde, ţepos, iar în mîini ţine o praştie formată din două optimi legate. Lupta se desfăşură în modul următor : mai întîi, cele două batalioane de castane-războinice începură să intoneze un cîntec (acelaşi cîntec !). Dar nu intonară nici două măsuri, că şi ridicară praştiile pentru a trage unele asupra altora, cu nişte beţe negre, în formă de zig-zag. Castanele atinse de aceste beţe încetau să cînte, băteau doar măsura cu piciorul, privind la cer.

— Observi, cred, că folosesc drept muniţie *pauze muzicale de toate mărimile !* De la o şaisprezecime pînă la unu, doi, trei,

patru timpi ! Doar e un război muzical ! Soldatul-Castană atins de pauza trimsă de inamic cu praştia, trebuie, aşadar, să tacă un interval de timp egal cu mărimea pauzei care l-a atins — spuse Generalul Castană.

— Şi cum se va şti care batalion va ieşi învingător ?

— Soldaţii atinşi de pauza inamică, după ce tac atît cît indică respectiva pauză, sînt obligaţi să ia cîntecul de la început. Îl iau deci de la început, dar iarăşi sînt atinşi de pauza vrăjmaşă, şi iarăşi nu-l pot termina ; respectă pauza, trimisă cu praştia, din tabăra adversă, apoi reiau melodia de la început... şi tot aşa mai departe. Va cîştiga acel batalion în care se va găsi un soldat, unul singur doar, care va reuşi să interpreteze cîntecul de la început pînă la sfîrşit.

— Adică să fie atît de isteţ, încît să nu-l nimerească nici un fel de muniţie !

— Exact !

Era un război foarte interesant, acel război-muzical. Patatina ar fi dorit să se mai amuze, privind la castanele-războinice. Dar deodată se auzi sunînd de recreaţie, întîi încet, apoi din ce în ce mai tare. Şoricelul-portar urca poteca gîfîind şi clopoţind dintr-un clopot enorm.

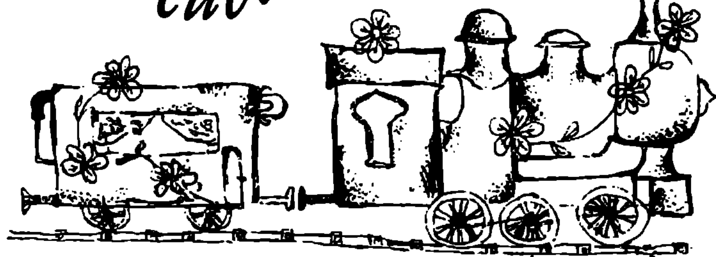
— Hei ! Gata ! strigă el vesel. S-a terminat ora de muzică ! Trebuie să ieşi în recreaţie !

CAPITOLUL ŞAPTE

ÎN CARE ELEVII VISEAZĂ CU OCHII DESCHIŞI, DAR NU MULT, PÎNĂ ÎNCEPE ORA DE HLIZEALĂ

Carnetul de note are cuvîntul ! Acum, e acum

Şoarecul o împinse pe uşa-pagină afară, iar Patatina se pomeni în curtea unei şcoli. Era recreaţie, asta se vedea cît de colo. În jur ţopăiau veseli chiar colegii ei de clasă. Sună de intrare. Se repeziră cu toţii în sala de cursuri. Fetiţa îi urmă curioasă — aşezîndu-se în ultima bancă şi aşteptînd să vadă ce are să mai urmeze.

Şi iată ce se întîmplă : în clasă intră un individ cu un catalog sub braţ ; desigur, era Profesorul. Acesta se aşeză la catedră şi începu să peroreze :

— Astăzi, dragi copii, vom studia un obiect ceva mai deosebit. Este vorba despre ştiinţa visării cu ochii deschişi. Să vorbim acum despre condiţiile participării la această oră. Se întîmplă ades ca cineva, tot visînd cu ochii deschişi, să înceapă să se vadă pe el însuşi, în cele mai plăcute ipostaze. Fiecare îşi poate imagina despre el unele lucruri, adică, despre viitorul său, despre ceea ce ar vrea el să fie. Unul se poate visa cosmonaut, altul mare fotbalist, altul actor... Ei bine, în aceste cazuri, trebuie să îndeplinească anumite condiţii... care sunt cunoscute de voi, nu ?

— Daaa ! ziseră toţi în cor.

— Ei bine, atunci să începem, spuse zîmbitor profesorul. Să visăm despre noi... Cine vrea să înceapă ? Copiii începură să se ridice pe rînd şi să răspundă :

— Eu mă visez în halat alb, într-un laborator... fac o descoperire uluitoare în chimie !

— Eu mă văd o ingineră fruntaşă !

— Eu mă văd geolog !

— Şi eu arheolog !

— Eu vreau să fiu fotograf !

— Şi eu scenograf !

Sosi şi rîndul Patatinei :

— Păi... şi eu... mă visez uneori... o doctoriţă, în halat alb. Deşi la fel de mult aş vrea să devin patinatoare renumită. Ca să fiu sinceră, uneori îmi închipui că aş fi arhitect şi că am construit nişte blocuri înalte, înalte...

Poate că fetiţa ar mai fi continuat cu enumerarea viselor ei dacă la un moment dat nu s-ar fi întîmplat un lucru ciudat.

Cele trei şiruri de bănci din clasă se aliniară brusc unul după altul, iar catedra se aşeză în faţa şirului, cu profesorul călare pe un scaun, în frunte. Se auzi un şuierat de locomotivă şi Patatina simţi atunci o zdruncinătură, ca şi cum nişte vagoane s-ar fi urnit din loc. De fapt, şirul de bănci se pusese în mişcare, tras de catedră, ca un tren tras de locomotivă.

— Trenul a intrat pe linia principală ! anunţă profesorul. Hei, voi călători prin Ţara visării cu ochii deschişi, biletele la control ! Să văd dacă aveţi permis de visare. Şi profesorul începu să sară de pe o bancă pe alta, pentru a face controlul. Patatina observă atunci că acel „permis de visare" cerut nu era altceva decît... CARNETUL DE NOTE !

— Aşadar, tu ai mărturisit că te visezi astronaut — spuse profesorul către un coleg de clasă al fetiţei, pe nume Petrică. Bravo, Petrică, visează liniştit. Văd că ai zece la toate materiile. Şi mătăluţă ai permisul în regulă — zise el către o fetiţă — te visezi poetă, şi văd că ai numai de zece la literatură... Şi profesorul sări pe altă bancă.

— Hei ! Dar asta-i bună. De ce n-ai părăsit clasa de la început ? Cum de îţi permiţi să visezi fără permis în regulă ?

Cel căruia i se adresa profesorul, era un băieţel mititel, roşu ca racul, de ruşine.

— Poftim, priviţi, dacă asta se poate numi permis de visare— zise profesorul — arătînd indignat un carnet deschis, în care se lăfăiau lîngă note de 8 şi 9 şi un trei şi un patru. Se visează mare medic şi are trei la anatomie şi patru la biologie. Vai ! Ruşine,

mare rușine. Dar, iaca și un alt mușteriu ! se opri el în fața unui alt băiețel. Se visează dirijor și are cinci, numai cinci la muzică !

Și profesorul continua să dea tot astfel de exemple, făcînd pe unii dintre copii să roșească, în timp ce alții se hlizeau cu gura pînă la urechi.

— Iată, deci, ora de Visare s-a transformat, din pricina dumneavoastră, în oră de Hlizeală ! îi mustră profesorul pe vinovați.

Cu mare spaimă, Patatina văzu că acesta se îndreaptă spre ea. „Ah, se gîndi dînsa, iată că acum voi fi făcută și eu de rușine. Profesorul mă va mustra în fața tuturor, pentru notele mele nu prea strălucite... Și asta, după ce am recunoscut că mă visez ba doctoriță, ba arhitect, ba... Acum știu că va trebui să-mi îndrept notele la matematică și la anatomie. Fiindcă este clar — carnetul meu de note nu e deloc un permis pentru a visa cu ochii deschiși la toate acestea ! Dar — își aminti ea — din fericire carnetul de note nu se află la mine ! Acum știu că cel mai important lucru este să dovedești prin faptele tale că *poți* să *devii* ceea ce *vrei să fii !* Tocmai pe cînd se bucura de aceasta, Contele de Tam-Nisam trecu în goană cu faimoasa-i tricicletă pe lîngă trenuleț și-i azvîrli fetiței ceva pe bancă. Era carnetul ei de note.

— Să nu spui că nu te-am ajutat !

— Mersi de așa ajutor ! gîndi furioasă Patatina. Dumnealui te ajută tam-nisam, cînd nici nu ai nevoie. Acum o să fiu făcută de rușine în fața tuturor acestor copii, că nu am obținut note prea bune, dar mă visez totuși ba doctoriță, ba patinatoare, ba arhitect...o să mă citeze în rînd cu toți leneșii, și ce mai veselie o să fie în ora de Hlizeală !

Profesorul aterizase pe banca Patatinei și o privea cu seriozitate.

— Dă-mi carnetul tău de note — zise el — ca să-ți spun cine ești : o leneșă sau o ambițioasă.

— Nu vă arăt carnetul — răspunse Patatina. Eu cred că important este nu ceea ce ești, ci ceea ce vrei să devii.

— Atunci, arată-mi carnetul, să văd dacă ai șanse să devii ceea ce visezi să fii. Altfel n-ai voie să-ți imaginezi asemenea lucruri minunate ca : Patatina medicul, arhitecta..., Patatina campioana sportivă.

— Vreau să cobor imediat — scînci fetița, privind speriată spre colegii ei de clasă, care se hlizeau cu gura pînă la urechi. Vreau să cobor imediat, nu mai suport să rîdă toți de mine.

— În ora de Hlizeală se poate rîde de oricine n-are „Permisul de visare, cu note corespunzătoare." Este dreptul lor să se... hlizească. Îndreaptă-ți notele și nu va mai rîde nimeni ! Dimpotrivă ! o sfătui Profesorul care, curios, fetiței i se păru că seamănă grozav cu bunicul, dar în același timp și cu tăticul ei !

— Vreau să cobor ! Vreau să cobor ! striga Patatina în gura mare !

Dar trenul format din șirul de treizeci de bănci continua să alerge printre văi și munți, tras de locomotiva catedră !

— Picăvis ! strigă fetița. Unde ești ? De ce nu ești lîngă mine ? Oare dacă nu m-ai face tu să visez în ore cu ochii deschiși, în loc să mă lași să fiu atentă la lecție, n-aș avea acum un permis în regulă ? Și n-ar mai rîde nimeni de mine !

Tocmai atunci se auzi un strănut puternic, atît de puternic încît vagoanele-bancă fură zdravăn scuturate și deraiară de pe linia ferată.

— Linia principală s-a terminat, trenul nostru a deraiat — se auzi o voce.

Nu era alta decît vocea lui Picăvis ; apăruse pe neașteptate lîngă Patatina, în banca-vagon.

— Dar s-ar putea să fi deraiat nu numai din pricină că s-a terminat brusc linia, ci poate și din pricina strănutului meu formidabil. Pentru aceasta vă rog să mă scuzați, domniță, dar taman m-am înecat cu un delicios biscuit ! Nu serviți și dumneavoastră ?

.... Cînd vagonul-bancă se opri din rostogolit, Patatina observă că se afla iar în trenul ce o ducea la bunici. Calul Verde pe Perete stătea lîngă ea și mesteca doi biscuiți cu o margaretă-tapet între ei. După ce termină de înfulecat și ultima îmbucătură, luă calm carnetul de note și extemporalul din mîna fetiței și le ascunse sub șalul violet-violent, zicînd :

— Dacă nu vrei să le arăți, gata ! Le facem nevăzute !

— De data asta nu, nu vreau ! şopti înroşindu-se fetiţa, dar să ştii că vacanţa următoare, te voi ruga să mă iei iar cu tine în Ţara Visării cu Ochii Deschişi. Sînt sigură că în viitoarea oră de Visare şi Hlizeală voi fi cu permisul de visare în regulă, să nu mai rîdă nimeni de carnetul meu de note. Va fi carnetul unei şcolăriţe model, care se poate visa şi doctoriţă, şi viitoare savant, sau...

— Mă bucur nespus de mult — zise vesel Calul Verde. Rămînem prieteni deci şi... la revedere. Pe data viitoare !

Şi Picăvis se făcu nevăzut, fredonînd :

„In prea minunata ţară
Am fost un ghid competent
Intră însă trenu-n gară
Şi-o şterg din compartiment...“

... Văzînd că Patatina nu mai coboară din tren — bunicii urcară în vagon. Acolo observară că nepoţica lor căuta cu înverşunare pe după perdele, pe sub bănci :

— Dar ce-ai pierdut ? — o întrebară ei pe cînd o îmbrăţişau şi-o sărutau...

— Calul meu Verde de pe Perete... nu ştiu unde-a dispărut, aşa dintr-o dată ! A fost cu mine tot drumul ! spuse ea.

— Calul Verde ? rîseră bunicii. O fi tot vreo bazaconie din acelea pe care le visezi tu cu ochii deschişi ; toate astea nu există în realitate, fetiţă dragă, ...

— Ba, chiar să ştiţi că pot fi şi în realitate... sau pot deveni realitate ! bombăni fetiţa vădit supărată... O să vedem noi vacanţa viitoare !

Bunicii dădură din umeri, a nedumerire, deoarece nu înţeleseseră nimic, şi coborîră şi ei după Patatina, care ţopăia veselă pe peron...

ÎNCEPEA VACANŢA !

CUPRINS

CAPITOLUL UNU

Cînd un strănut teribil o făcu să tresară de spaimă . . . 6

DESPRE ISTORIA VIITORULUI, GENERALUL RADIERĂ ȘI SOȚIA SA PENIȚA, CÎT ȘI DESPRE MOTIVUL CELUI DE-AL OPTULEA RĂZBOI PROPOZIȚIONAL

CAPITOLUL DOI

„Eu sînt Calul tău verde de pe perete“ 23

ÎN CARE O FANFARĂ ADĂPOSTITĂ ÎN SONERIA DE LA UȘA UNUI VIS CÎNTĂ UN VALS ASURZITOR...

CAPITOLUL TREI

Colecția de fîsticitori 32

DESPRE ȚURȚURELE VIOLET, UN SLALOM-CONCERT, CURCUBETOPOGANUL ȘI PATINOARRĂCITURILE, O CORABIE PRINTRE NORI ȘI ÎNTÎLNIREA CU PAPACUCUL

CAPITOLUL PATRU

Magnetul mincinoșilor 49

ÎN CARE PATATINA SE HOTĂRĂȘTE SĂ ÎNCEAPĂ EA CONVERSAȚIA CU CIUDATA PASĂRE

CAPITOLUL CINCI

Un orar cum nu s-a mai văzut 62

CU SURPRIZE MARI ȘI MICI : UN CEAS CARE ÎȘI DĂ CU PUMNII ÎN CAP, O UȘĂ-NEUȘĂ, ÎNTÎLNIREA CU CROCOFANTUL ȘI CONTELE DE TAM-NISAM

CAPITOLUL ŞASE

Un război muzical 72

ÎN CARE APAR NOI FISTICITORI: ŞOARECUL PORTAR, CASTELUL-CARTE, ORA DE MUZICĂ, CICISBEUL SACÎZ ŞI FARFISA, PAPA-SUPA ŞI GENERALUL CASTANĂ

CAPITOLUL ŞAPTE

Acum, e acum. Carnetul de note are cuvîntul! 87

ÎN CARE ELEVII VISEAZĂ CU OCHII DESCHIŞI, DAR NU MULT, PÎNĂ ÎNCEPE ORA DE HLIZEALĂ

Redactor : ADA FĂRTĂIȘ
Tehnoredactor : MIHAI BUJDEI

Apărut 1982. Format 70×100/10. Coli tipo 6.
Bun de tipar la 20.IV.1982
Editura Junimea, str. Gheorghi Dimitrov nr. 1
IAȘI — ROMÂNIA

Tipărit sub cd. 371
la Întreprinderea poligrafică Iași
str. 7 Noiembrie nr. 49

EDITURA JUNIMEA — IAȘI

Lei 15